

Elif YALÇIN

Özel Derya Öncü İlköğretim Okulu \ İngilizce Öğretmeni

ELİFCİK KÜÇÜK ÖĞRETMEN

Küçükken her şeye ağlayan bir çocuktum. Ufak şeylerden bile kendime ağlamak için bir pay çıkarır ve bir kere başladım mı bir daha susmak bilmezdim. Bu özelliğimi bilen akrabalarım, özellikle de dayım, beni ağlatmak için fırsat kollarlardı. Dediğim gibi öyle ağlamam için de büyük sebeplere gerek yoktu. Bazen istediğim bir yemek yok diye, bazen kırmızı yerine beyaz toka aldılar diye, bazen ise lunaparka gidemedim diye ağlardım. Çocuksu şeyler işte... Ama en çok okul için ağlardım. Beni hep okula yollamamakla tehdit ederlerdi: "Sonra sen daha çok küçüksün, hem bak pek de cılızsın... Ooooo, sen daha okula en az iki yıl gidemezsin. Hem gitsen de seni orda döverler." Oysa ben okula gitmek için yanıp tutuşuyordum. Okul benim için büyülü bir dünya gibiydi. Gözlerimi kapatır, kendimi sınıfta, tahtada en zor soruları çözerken, yıldızlı pekiyiler alırken hayal ederdim.

Hayallerim gerçekteşti de. Çok başarılı bir öğrenci oldum. İlkokul, ortaokul, lise ve üniversite... Hepsi bir çırpıda ve güzel başarılarla geçti. Okumak ve öğrenmek bende bir tutku halini almıştı. Durmadan, dinlenmeden çalıştım. Öğretmenlerimi incitme, onların gözünden düşme korkusu beni hep daha başarılı olmaya yöneltti. Öğretmenlerim benim için ulaşılmazlardı, sihirli bir dünyada yaşıyorlardı, sanki bu dünyadan değillerdi. Benim için öğretmenler odası gizemli bir sırlar odasıydı. Onların günlük sorunlardan konuştuklarını, evlenip çocuk sahibi olduklarını, para sorunu yaşadıklarını, kısacası bizim gibi, herkes gibi insanlar olabileceklerini aklımın ucundan bile geçiremezdim. Hep bir sinek olup öğretmenler odasına girmeyi, bu mükemmel varlıkların ne gibi şeylerden konuştuklarını dinlemeyi isterdim. Ama buna rağmen, koca lise hayatımda cesaretimi toplayıp da öğretmenler odasına bir kere bile giremedim.

İşte bu düşüncelerle liseyi bitirdim. Üniversiteyi, hem de her zaman hayalini kurduğum Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünü kazandım. Üniversite-deki dört yıl da su gibi akıp geçti. Şimdi ise yıllarca içine girmek isteyip de giremediğim o öğretmen odalarından birindeyim. Okula gitmek için ağlayan, etrafına; “Ne olur beni kandırmayın, okula gidicem dimi?” diyen o küçük kız artık iki yıllık İngilizce öğretmeni. Ailemin bütün itirazlarına, karşı çıkmalarına, “Öğretmen olup da ne yapacaksınız?” demelerine rağmen ben öğretmenliği seçtim. Üniversite son sınıfta anladım ki ben okuldan, sıra kokusundan, tahtadaki tebeşirin tozundan ayrı yaşayamam. Benim için öğrenmenin bittiği gün hayat da bitmiştir.

Evet, ben artık bir öğretmenim ama hala bunun gerçek olduğuna inanamayan bir öğretmen. Bunda yaşımın

küçük olmasının ve çevrenin de etkisi yok değil. Okul önlüğümü giymediğimde, hala öğretmenlerin tanıyamadığı; “Kızım forman nerde, koridorda ne işin var, ders zili çalalı kaç dakika oldu?” diye kızdıkları, küçük bir öğretmen.

Geçen sene öğretmenlikte ilk yılımdı. Sınıfa girdiğim ilk günü hayatım boyunca unutamayacağım. Kapıyı kapatıp da arkaya döndüğümde, gördüğüm manzara inanılmazdı. Gözleri meraklı bakışlarla bana çevrilmiş on altı küçük öğrenci. Ağzından çıkacak her şeyi merakla bekleyen, daha dünyanın kirine pasına bulanmamış taze beyinler. Ben ne dersem ona göre şekilleneceklerdi. İşte o gün anladım ki, sorumluluğum çok büyüktü. Bana göre önemsiz görünen ayrıntılar, onlar için çok büyüktü. Halime, konuşmama, giyimime, çalışmama, kısacası her şeyime dikkat etmem gerekiyordu. Bu kısacık iki yılda anladım ki, öğretmenlik sorumluluğu çok büyük bir meslek. Belki de sorumluluğu en büyük olanı. Elinizdeki çocuklara söylediğiniz ufacık bir söz bile, bazen onların hayatlarında çok önemli değişikliklere neden olabilir. Öğretmenin bir sözüyle gidecekleri üniversiteye, sahip olacakları mesleğe, iyi ya da kötü bir insan olmaya karar verebilirler. Ama bu sorumluluğun yanında aynı zamanda dünyanın en zevkli mesleği. Sabah sınıfa girip de çocukların o ıslıl ıslıl parlayan, “Acaba bugün ne öğreneceğiz, öğretmenimiz ne anlatacak?” diye sorgulayan gözlerini görmek dünyanın en büyük mutluluğu. Hele bir de eğlenceli bir ders yapıp da zilin nasıl çaldığını ne siz ne de öğrencileriniz anlamadıysa değmeyin keyfinize!

Ben öğretmenliğimin daha çok başındayım. Şu an öğretmenlik ve öğrencilik arasında bir yerlerdeyim ama her geçen gün biraz daha öğretmen olmanın bilincine ve de

tadına varıyorum. Her gün yeni şeyler öğrenmeye, öğretmenliğimi geliştirmeye çalışıyorum. Şu anda en büyük arzum, tecrübeli ve lisanı haliyle öğrencilerine örnek olan bir öğretmen olabilmek. Bu gün sınıfımdaki bir Bilal'e, Kübra'ya ya da Enes'e örnek olup da onların hayatlarında güzel bir sayfa açabilirsem, bir zamanlar küçük Elif'in yüreğinde çarpan o okul aşkını onlarda uyandırabilirsem, bu benim için dünyanın en büyük mutluluğu olacaktır.

Ergül YILDIRIM

Validebağ Anadolu Sağlık Meslek Lisesi \ Ambar Memuru

YANLIŞ HESAP

Ben bir öğretmen değilim.

Bir yarışma düzenlendiğini duydum. Benim gibi olan memur (G.İ.H. sınıfında olan) arkadaşların da hatırlanması gerektiğini düşünerek bir cüretkarlık göstermeye karar verdim.

Bundan yıllar önce, işe yeni başladığım sıralardaydı. Tahmini olarak 1985 yılı olabilir. Net hatırlamıyorum. Okulun iase işleri ile ilgili olarak, hastaneye okul mevcudunu bildiren "Rasyon" diye nitelendirdiğimiz belgeyi iletmem gerekiyordu. O zamanlar öğrencileri tanıımıyordum ve okula yeni gelmiştim.

Bir öğrenciyi çağırdım. Elimdeki belgenin hastaneye gitmesi gerektiğini ve onu götürmesini söyledim. O ise götürmeyeceğini söyleyip yanımdan uzaklaştı. Bir an öylece kalakaldım. Yapman gereken şeyin idareye şikayet etmek olduğunu düşünerek, kızgınlıkla Müdire Hanım'ın yanına gittim. Bana, yani şahsıma yapıldığını düşündüğüm

hareketi anlattım ve Müdire Hanım hangi öğrenci olduğunu sordu. O kadar kendimden emindim ki, “kısa saçlı kumral öğrenci” deyiverdim. O anı hiç unutamiyorum!.. Müdire Hanım bana öyle büyük bir şaşkınlık ve hayretle baktı ki, acaba nerede hata yaptım diye düşünmeye başladım. Bu sefer de yüzümdeki şaşkın bakış üzerine, Müdire Hanım’ın dudakları hoş bir gülüşle kıvrıldı. “Aman Ergül!...” dedi. “Bizim bütün öğrencilerimizin saçları kısa. Daha ayrıntılı tarif etsene.”

İnanamiyordum üç-dört aydır orada çalışıyordum, öğrencilerin hepsinin saçlarının kısa olduğunu bilmiyordum ve öğrenciyi tarif edemiyordum. Müdire Hanım’ın yanından nasıl ayrıldım hala bilemiyorum. Bu olay böylece kapandı. Ama ben, sözümü dinlemeyen öğrenciye karşı kızgınlık içindeydim. Ancak, yine de kapattım bu konuyu öylece. Yatılı bir okulda öğrencilerin üstüne fazla gidilmemesi gerektiğini düşündüm. Onlar tamamen aile ortamından uzak, sıkıntılarıyla baş başa olan öğrencilerdi.

Aradan yaklaşık olarak iki ay geçmişti ki, büromun kapısından bir baş uzandı. Sanki hafif mahcup ve özür dolu bir gülümseme... Anlam veremedim ama içeriye çağırdım. Gelen kısa saçlı, son sınıf öğrencilerinden biri... Adını hatırlayamiyorum... Çünkü onlarla birlikteliğim beş ay ile sınırlıydı. Yanıma geldi ve oturdu. Yüzünde yine aynı mahcup gülümseme ve özür dileyen bir ifade!.. Ömrümün sonuna kadar o ifadeyi unutamayacağım... “Biliyor musun Ergül abla, ben seni çok üzdüm ilk geldiğin zaman. Hatırlamayı istemeyip de hala utançla hatırladığım o rasyon konusunda sana ters davranmıştım. Ama sen beni Müdire Hanım’a şikayet etmeyip, yaptığım hatayı yüzüme bile vurmadım” dedi ve bir müddet sustu. Tabi bu arada

ben de utançla kızardığımı ve öğrenciyi tarif edebilseydim neler olacağını düşünmek bile istemiyordum.

Öğrenci gözlerini büyük bir minnettarlıkla bana çevirdi.

“O sıralar bazı sorunlarım vardı. Ama şimdi onları hallettim.” dedi.

Ben ise ondan daha mahcuptum...

Yanlış hesap Bağdat’tan dönermiş. Benim yanılığım, daha yakın bir yerden dönüp düzelmiş oldu.

Erol KIZIL

Türkan Sedefoğlu İlköğretim Okulu \ Türkçe Öğretmeni

SOĞUK İKLİMİN SICAK ÇOCUKLARI

O kul bitmiş, her birimiz baba ocağının sıcağına dönmüştük. Ömrümüzün son fetret devriydi bu. Her birimiz bir süre sonra Anadolu'nun değişik yerlerinde eğitim askeri olarak göreve başlayacaktık.

1997 Sonbaharıydı. O sene 8 yıllık eğitime geçişin ilk sancıları yaşandığından, bizim atanmamız biraz gecikmişti. Beklediğimiz haber Eylül ortalarında geldi. 30 Bin öğretmen alınacaktı. Gerekli belgeleri Zonguldak Milli Eğitim Müdürlüğü'ne teslim edip, kulağımızı Ankara'nın soğuk rüzgarına verdik. Tercihimi yakınlarımızdan yana kullanmış; "Kesin çıkar, zaten edebiyat öğretmeni açığı çok fazla" diyordum: "Zonguldak, Karabük, Bartın".

Heyecan beklentilerimizin dışında sona erdi. Memleketimin soğuk illerinin ılık ovasına düşmüştü yolum. Açıkçası endişelenmişim. "Erzincan güzel yer" diyordu bilenler, ama, o zamanın terör dalgası da beni ürkütmüştü.

Düşünmek ve endişelenmek, yaşamaktan daha çok acı verir kanaatiyle Erzincan'a tanışma ziyaretine gittim. 18 Saatlik yolculuktan sonra vardığım Erzincan'da, beni sabahın soğuğu ve ezarı karşıladı. Otogar biraz daha sıcaktı. Bu yüzden gün ağarana kadar orada bekledim.

Okula giden çocukları izliyor, acaba hangileri benim öğrencim olacak diye gayri ihtiyari gözlerinin içine bakıyordum. Belki de ilçelerden birine atanacaktım. Bu ihtimali endişe ve merak içinde düşünürken; bir orman köylüsü olan ben, ağaçsız Erzincan dağlarına bakarken; kış ayında çığlık kalmış gibi bir ürperti hissediyordum.

Ekim sonlarında Erzincan Lisesine atandığımda, endişe ve korku yerini sevinçle karışık korkuya bıraktı. Elimde belgelerimle gittiğimde, kapıda beni elli yaşlarında, sade giyimli bir bey karşıladı. Ona Müdürü sorduğumda; "Müdür yok, ben yardımcı olayım." dedi. Odasına vardığımızda, okulun memuru birkaç evrak daha getirip; "Müdür Bey bunların imzalanması gerekiyor." deyince espriyi anladım ve saygıyla, babam yaşındaki bu adama baktım.

İlk gün... İlk heyecan...

Bu yıl Erzincan'a kış erken iniş yapmıştı. Karlı bir sabahı. Dersim ikinci saat olduğundan, okula biraz geç gelmişim. Üzerimde öğrencilerin kıyafetine yakın bir ceket vardı. Kapı kilitlemişti. Nöbetçi öğrenciye dışardan kapıyı açmasını söylediğimde, beni geç kalan öğrencilerden zannedip, Müdür Yardımcısının odasına yöneldi. Donmuştum. Müdür Yardımcısı, gülerek kapıyı açtığında nöbetçi benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

İlk dersim 10 TMC sınıfındaydı. İçeri girdiğimde pedagojik formasyon eğitiminin bütün normlarına iflas bayrağı çektirecek bir manzarayla karşılaştım. Benim boyumda, iri

yarı iki öğrenci, iskambil oynuyorlardı. Kağıtları alıp çöpe attım, homurtular ve “Bu kim ya..” soruları eşliğinde.

Tanıştıktan sonra derse geçmeye çalıştım, ama, öğrencilerimden o yeşil ışığı bir türlü alamıyordum. İşin, hatta işimin çok zor olacağını o zaman anlamıştım. Soğuk iklimin en sıcak çocukları, kayıtsız ve dağınık karşımdaydılar. Dağları karlı Erzincan’da dört yıl kaldım. Şimdi yedi tepesine nadiren kar yağan mavi gözlü şehrindeyim Fatih’in...

Fatma KARAHİSARLI

Üsküdar Kaymakamı'nın Eşi \ Müstagi Sınıf Öğretmeni

TANRI MİSAFİRİ

1 989 Yılı, Siirt'in Eruh İlçesindeydik. İlçeye tüm kötü şartlara rağmen alışmış, yaşantımızı sürdürüyorduk. İlçenin en büyük sorunlarından biri eğitimdi. Terör Örgütü öğretmenlere savaş açmış, eğitimi engellemeye çalışıyordu. Eruh-Siirt karayolu kesilerek Müfettişin, 3 Öğretmenin kaçırılması ve öldürülmesi örneklerden sadece biriydi. Köylerin birbirine ve ilçeye uzak oluşu, ağır kış şartları, terör, birçok çocuğun okul yüzü görmeden büyümelerine neden oluyordu. Eşim; bu konuya çözüm bulmaya çalışıyordu.

İlçedeki yatılı okul yeterli değildi. Yapımına daha önce başlanmış olan yurt binasına hız vererek bitmesini sağladı. Amaç köylerden öğrencileri buraya toplayıp, eğitimlerini sağlamaktı. Ancak sorun bununla hallolmadı. Şimdi de yurttaki öğrenci bulunamıyordu.

Eşim, yanına Milli Eğitim Müdürünü ve diğer ilgili kişileri de alarak, köylere öğrenci toplama turlarına çıkmaya

başladı. O gün arabasını pencereden görünce hepimiz kapıya koştuk. Kapıyı açtığımızda; bir elinde bohça, bir elinde yedi yaşlarında bir erkek çocuğu, gülerek bize bakıyordu.

“Misafirimiz var” dedi. Şaşırmıştık. Ne olduğunu anlayamamıştık. Çocuklar salona geçince, yan odada durumu anlattı.

Gittiği dağ köyünde halkı toplamış. Durumu, öğrencilerin yurttan nasıl rahat edeceklerini, neler kazanacaklarını uzun uzun anlatmış; daha sonra okula gitmiş. Okul; bütün sınıfların (1,2,3,4,5) hepsinin aynı yerde ders gördüğü, eski bir binaymış. Öğrencilere “İlçeyi kim yönetir?” diye sormuş.

Sınıfta yalnızca bir kişi; üstelik birinci sınıflardan bir çocuk parmak kaldırıp, cevaplamış soruyu. Okuma yazma bilmeyen (Öğretmen göreve başlayalı henüz iki hafta olmuş), televizyonu olmayan bir köyde yaşayan öğrencinin bu soruyu bilmesi şaşırtmış eşimi. Çocuğu araştırmış. Babasının ölmüş, annesinin de başkasıyla evlenip gitmiş olduğunu öğrenmiş. Çocuğa kızkardeşi ve babaannesi bakıyormuş.

Evlerine gidip babaannesiyile görüşmüş. Kadını ikna etmiş. Kadın “İlgilenecek kimseleri olmadığından, şimdi götürmezse gönderemeyeceklerini” söylemiş.

Eşim “İşte durum bu, Fatma. Yalnız yurt henüz açılmadı. Kalorifer işi bitmedi. Araya da yarı yıl tatili giriyor. Bu zaman zarfında bizde kalması lazım. Çocuğu şimdi getirmesem hiç gelemezdi. Onu da göze alamadım. Bu, çocuğun iyi bir eğitim alması için ilk ve en önemli adımdı. Karar verdim ve getirdim. Umarım hoş karşılırsın” dedi.

İşte Muzaffer ile böyle tanıştık. Muzaffer ansızın hayatımıza girivermişti. Bu onun için de, bizim için de kolay olmadı. Bambaşka bir yaşantının içinden gelmişti. Bizler hayatında ilk defa gördüğü yabancı kişilerdik. Henüz çok küçüktü. Alışması zor olacaktı tabii.

İlk defa banyoya girdiğinde, duştan akan suyu görünce; “Ben bununla yıkanmam” diye ağlamaya başladı. Korkusunun sebebini anlayamamıştım. Meğer daha önce duş görmediğinden, suyun deliklerden fişkırmaması korkutmuş onu. Hemen bir kova ve tas bulup yıkadım.

Alışma sürecinde buna benzer çok olaylar yaşadık. Muzaffer’in oğlumla aynı yaşta olması bize ısınmasını kolaylaştırdı. Yavaş yavaş kaynaştık. Pastayla, çizgi filimle, oyuncaklarla tanıştı. Birlikte doğum günleri kutladık, gezmelere gittik. Oğlumla kızımın yaramazlıklarına ortak oldu. Güldü, eğlendi. Bazen kardeşini, bazen arkadaşlarını, bazen de köyünü özledi...

Okullar açılincaya kadar okuma yazma öğrettim ona. 15 Gün içinde okuyup yazdı. O yıllarda öğretmendim. Oğlum 1. sınıfta, bende okuyordu. Onu da sınıfıma aldım. Güzel günlerdi. Yurt açıldığında üzülererek gönderdik.

Okullar kapandığında tayinimiz çıktı. Eruh’tan ayrıldık. Orası, burası derken yıllar geçti. Bağlantımızı koparmadık. Desteğimiz sürüyordu. Bir ara bir sene kayboldu. Okulu bırakarak uzak bir akrabasının yanına gitmiş. Okuldan uzaklaşmış. Milli Eğitim Müdürünün yardımıyla okula dönmesini sağladık. Sonra biz yurt dışına gittik. Uzunca bir süre haberleşemedik.

Aydın’a geldiğimizizin 2. ayıydı sanıyorum. Bir mektup geldi. Açtık. “Sevgili anneciğim, babacığım ve kardeşlerim.” diye başlıyordu. Heyecanla okuduk. Bu sefer Muzaffer bizi bulmuştu. Güzel, duygulu bir mektuptu. “Okumanın önemini çok iyi anladığını, ne olursa olsun sonuna kadar götüreceğini” yazıyordu. Zarfta bir de fotoğraf vardı. Büyümüş, kocaman olmuştu.

Gözyaşlarımı engellemeye çalışmadım. Diktiğimiz fidan, toprağa sıkı sıkı sarılmış; ışığa, güzelliğe doğru boy atıyordu...

Ferhat YILDIZ

Üsküdar Necmiye Güniz İlköğretim Okulu \ Müdür

BİR ÖĞRETMENİN GÜNLÜĞÜNDEN

Uzunca bir aradan sonra bugün yeniden yazma isteği duydum. (3 Ocak 1986) Bir önceki notlarında belirttiğim gibi yazılması gereken çok şey oldu. Onları yazamadığım için üzgünüm. 6 Haziran 1985'ten bugüne kadar babamın deyişiyle "Köprü'nün altından nice sular aktı." Sıkıntılar, hakaretler, horlamalar, adaletsizlikler ve daha akla gelebilecek tüm kötü şeyler; hepsini yaşadım, hepsini gördüm. Bunların tümünü satırı satırına hatırlamam ve yazmam olası değil. Ancak, ben özet olarak bu arada yaşadıklarımı not edip bazı ilginç bölüm ve olayları en doğal şekilde ve abartısız olarak anlatmaya çalışacağım.

1984-85 Öğretim yılının 14 Haziran günüydü. Sabahtan okula uğramış, saat 12.00 olmadan arkadaşlarla birbirimize iyi tatiller dileyerek ayrılmıştık. Oysa benim için tatil değil de yoğun bir çalışma dönemi ertesi gün başlayacaktı...

15 Haziran 1985 günü, önceki görev yerinde beraber çalıştığım bir bayan öğretmen arkadaşımın eşiyle beraber pazarda sebze satmaya başladık. Bunu yapmaya mecbur olmuştum.

Ayın on beşi olana kadar bakkala yirmi binin üzerinde veresiye yazdırıyorduk. Oysa maaşım otuz altı bin liraydı. Üstümüzde, evimizde ilaç niyetine aransa para diye bir nesneye rastlamak mümkün değildi.

Eşim giderek delirme, bunalma belirtileri gösteriyordu. Çocuklarımız yaz gelmesine rağmen hala kışlık okul giysileriyle geziyorlardı. Eşimin haklı yakınma ve huzursuzluklarına katlanacak tahammülüm kalmamıştı. Ne yapıp edip, bir ek iş bularak eve para, yiyecek, giyecek getirmeliydim.

Bu durumlara düşmeyenler, bunu yaşamayanlar bilmezler. Ayın birinden sonra haftada bir de olsa evimizde çaydan başka kaynayan kazan olmazdı. Komşuların yemek kokuları gelince, çocuklarımız kokuları burunlarına çekerek “Ohhh!” demekten kendilerini alamazlardı. Bazen bize yalvararak; “Anne, baba kızmayın ama et alın, sebze alın, biz de yemek yapalım” diyorlardı. Olmayınca ana baba nerden alacak.

Evet, bu durum karşısında yapacak tek şey vardı. Zaten eşim de beni zorlayıp duruyordu. “Sen evin erkeğisin, beni ve çocuklarımı aç bırakmaya hakkın yok. Çalar mısın, çalışır mısın, ne yaparsan yap. Ben çektim çocuklarıma çektirmem, onların yokluk içinde yaşamalarına dayanamıyorum” diyordu. Bu vesileyle ben de pazarcılığa başlamış oldum.

Sözde öğretmendim. On ay çalışmış, yorulmuştum. İki ay dinlenip tatil yapacaktım. Kamplara, gezilere, plaja,

denize gidecektim ki iki ay sonra dinlenmiş, zinde, istekli ve heyecanlı bir şekilde görevimin başına döneyim.

Maalesef!...

Tatilin ilk günü, 15 Haziran 1985 Çarşamba, Selimiye pazarına gittik. Arkadaşım toptan domates satan bir kamyonundan on kasa domates aldı. Bunları satacaktık.

Pazaradan kiralık bir tahta (tezgah) bulduk. Ezile büzüle tahtaya yanaştım. Çok korkuyordum. On kasa domatesi üst üste koyulmuş görünce, satılamayacağından korktum. Gözüme koskoca bir dağ gibi görünüyordular. Arkadaşım bu durumu fark etmiş olacak ki, "Sen korkma. Sadece bana yardımcı ol, ben bunları bir saat içinde satırım." dedi. Hatta beş kasa daha almak istedi. Ben engel oldum. "Hepsini çürütür, dökeriz. Olmaz." dedim.

Kendisi ticaretin içinden geliyordu. Babasının dükkanı vardı ve bu işlerle uğraştığı için korkmuyordu, sıkılıp üzülüyordu. Bilhassa çok neşeliydi, pazarda kiralık yer bulduğumuz için.

Saat onbire doğru Pazar canlanmaya başladı. Sağımızda, solumuzda, karşımızda, yakınımızda, uzağımızda, satıcılar bağırmaya başladı. Kendi usullerince ve dillerince bağırıyorlardı. Benim arkadaşım da bizim domatesleri methediyordu. Urfalı kızların renginin nasıl olduğunu bilmiyorum ama arkadaşım "Bizim domates rengini Urfalı kızdan aldı" diye bağırmaya başladı. O bağırırken ben sıkılıyor, terliyordum. Müşteriler de birer ikişer gelmeye başladı. Öyle an oldu ki, ikimiz baş edemedik. Bir ki saat içinde on kasa domates bitti. Arkadaşım beş kasa daha aldı. Saat tam 15.00'te onları da satıp bitirdik.

İçimden dua ediyordum. İnşallah her birimize biner lira düşer diye. Arkadaşım hesabı yaptı. Tam onüç bin lira kazanmıştık. Hatta önlüğün cebinde ufak tefek bozuk-

luklar da vardı. Her birimize altı bin beş yüz lira düşüyordu. İnanılacak gibi değildi. Arkadaşım parayı saydı ve altı bin beş yüz lirayı bana verdi. Bunun çok olduğunu ve bu kadar parayı hak etmediğimi söyleyerek bin beş yüz lirayı ona iade ettim. Almak istemedi, zorla verdim.

Benim için bu çok paraydı. Bir aylık ek ders ücretim bile beş bin beş yüz liraydı.

Sevinerek parayı cebime koydum.

“Böyle giderse çok iyi. Günde beş bin lira kazanırsam yaşadık.” diye geçirdim içimden.

Çok iyi hatırlıyorum. O gün bin beş yüz liraya pazardan sebze almıştım. İstanbul’a geldikten sonra bu kadar sebze ve çeşit ilk defa evimize giriyordu. Öyle heyecanlıydım ki, piyangodan milyarlar kazanmış gibiydim. Bir an önce eve giderek başarıyı müjdelemek istiyordum.

Nihayet ellerim ve cebim dolu olarak güven içinde evimin kapısını çaldım. Heyecandan zile basmayı unutmuşum. Ayrıca her iki elim de dolu olduğu için, ayağımla kapıya vuruyordum. Hem de birkaç kez üst üste kapıya tekmelercesine vurdum. Eşim telaşlı bir vaziyette kapıyı açıp, karşısında elim kolum dolu görünce, şaşırıldı. Sanki gelen ben değildim. Hiçbir şey söylemeden bir ellerime, bir bana bakıyordu. “Ne duruyorsun alsana bunları” dedim. Kendine geldi, şaşkın bir vaziyette poşetlerin bir kısmını aldı. Peş peşe mutfağa girdik. Elimde kalanları yere attım. Kalan paraları cebimden çıkarıp eşime uzattım. “Al... bundan sonra her gün bu kadar getireceğim.” İnanmamıştı. “Ne yani, sen bu gün bunların hepsini pazarda mı kazandın?” diye sordu. “Evet” dedim, sonra olanları anlattım.

Çocuklar sebzelere saldırmış, çiğ çiğ yiyorlardı. Her birine yüzer lira para verdim. Doğruca bakkala koştular.

Ellerindeki paraları sokakta tanıdık olan olmayan herkese gösteriyorlardı. “Bak, babam verdi. Pazarda kazanmış. Bundan sonra her gün bize verecek.” diyorlardı.

Yaz boyu pazarcılığa devam ettim. Gün geçtikçe alıştıyordum. Her birimizin on bin lira kazandığı günler çok oluyordu. Durumumuz eskiye oranla çok düzelmişti. Hemen hemen her gün yemek yapıyorduk. Hem de etli metli. Paramız da bitmiyordu.

İlk günlerde çok sıkılmıştım. Daha sonraki günlerde pazarda birçok öğretmenle tanıştım. Kimi çorap, kimi terlik, kimi bulaşık teli satıyordu. Kimi de bizim gibi tahta kiralayıp sebze satıyordu.

Bazen bizden önce İstanbul’a gelmiş öğretmen arkadaşlarla karşılaşıyordum. Alaylı alaylı “Nasıl gidiyor pazarcılık, bize de bir iş ayarla” diye soruyorlardı. Ben de “Fena değil, iyi gidiyor” diye yanıtlıyordum. Ama bunların sırrına hiç aklım ermiyordu. Ne yapıyorlardı, nereden getiriyorlardı bilmem ama, her gün Kadıköy’de yanık (kumar) oynuyorlardı.

Pazarı denetleyen zabıta memurları belli bir saatten sonra bir baştan başlayıp diğer başa kadar pazarcı esnafından resmen üç beş topluyorlardı. Vermeyenlere de iki üç misli makbuz karşılığı ceza kesiyorlardı. Bana gelince “Hoca’ya karışmayın yazıktır” deyip geçiyorlardı.

Yaz tatili boyunca aynı işi yapmaya devam ettim. Sabah beşte çıkıyor, akşam yedi sekiz gibi ancak eve geliyordum. Çok yoruluyordum. Bir ay içerisinde seksendört kilodan altmış kiloya düşmüştüm. Öyle bitkin düşmüştüm ki, çok kötü hastalanacağımdan korkuyordum. Ama hastalanmadım. Bazı günler pazarda yer bulamadığımız da oluyordu. Kötü mal denk geldiğinde içeri girdiğimiz de oluyordu.

Derken yaz tatili bitti. Sanki rüyada tatile girmiştik. Gerçekten de öyle olmuştu, bir tatil rüyası görmüştük. Eşim evden dışarı çıkamamış, ben pazardan başka bir yere gidememiştim.

Eylülde seminer çalışmalarımız başladı. Pazarı bırakmak zorunda kaldım. Yaz tatili bitmiş, ben de tatilimi en iyi şekilde değerlendirmiştim. Yeterince dinlenmiş, istekli, huzurlu ve zinde bir şekilde görevimin başına dönme mutluluğunu yaşıyordum. Ki böyle olması gerekiyordu.

Okula gittiğimde, öğretmen arkadaşlarım beni çok zayıflamış ve yanmış olarak gördüler. Artık kimse bana “usta” demiyordu, Ferhat Bey diyorlardı.

Eşleri ticaretle uğraşan birkaç bayan arkadaşımız vardı. Bunlardan biri öğretmenler odasında “Ferhat Bey, tatili iyi değerlendirmişsin. Hem zayıflamış, hem de bronzlaşmışsın. Belli ki denizden çıkmamışsın” dedi. Maalesef o anda onlara gerçeği söyleyeme cesareti bulamadım. Okulda alay konusu olmaktan korkuyordum. “Evet, denize çok gittim” dedim. Sonra nereye gittiğimi sordular. O anda denizle kıyısı olan, denize girilip girilmeyeceğini bilmediğim ve İstanbul’un bildiğim semtlerini saymaya başladım. “Boğaz, Kartalkaya, Florya, Kadıköy, Üsküdar” dedim. Aslında saymaya devam edecektim ama, pot kıracağımdan korktum. Ya bir de denizle kıyısı olmayan semtleri sayarsam. (Doğrusu o zaman Şile, Silivri, Büyükçekmece, Bayramoğlunu bilmiyordum. Yoksa en başta bunları sayardım.)

Halbuki, kızgın yaz güneşi altında bronzlaşan sadece kollarım ve yüzümdü. Vücudumun diğer kısımları kar gibi bembeyaz duruyordu. Ertesi gün okula giderken kollu gömlek giyip bütün düğmeleri boğazıma kadar ilikleyerek kravat taktım. Oysa seminer çalışmalarında kimse uzun

kollu gömlek giyip kravat takmıyordu, herkes kravatsız ve kısa kolluydu.

Öğretim yılı içerisinde arkadaşlarla okulun üst salonunda masa tenisi oynardık. Şimdi bütün ısrarlara rağmen oynamıyordum. Ani bir hareketle gömleğim sıyrılıp da vücudumun beyaz yerleri görünür diye çok korkuyordum... Çünkü yalan söylemişim ve bu yalanımı örtmek zorundaydım.

Bir ara öğretmenlikten ayrılmayı düşünmüştüm. Pazarcılık yapacaktım. Ama kış geliyordu. Üstelik pazarda yerim de yoktu.

Hayyam'ın şu dizelerini hatırladım. Sanki benim için söylenmişti.

“Taş çatlasa çıkamazsın yolundan.

Kaldı bir tek çare.

Namaza devam.”

HACI TEYZE

Her kayıt dönemi; siyaset, kaygı, mecburiyet, çaresizlik içinde geçer ve koskoca bir çelişkiler yumağı oluşur.

Siyasiler ve bürokratlar kaygılı, okullar mecbur, veli çaresiz. Çatıştıkları, ayrıldıkları, birleştikleri nokta aynı. KAYIT PARASI...

“Durumu şu... şu... şu... nolu telefonlara bildirin, kayıt parası kesinlikle alınmayacaktır. Alanlar hakkında yasal işlem yapılacaktır, ihmali görülen okul müdürleri derhal görevden alınacaktır” Bu ekranlardan. (Ancak; bu ihmalciler milyonları alanlar mı, milyarları alanlar mı, henüz anlamış

değilim. İkincisi; bu nedenle görevden alınanı ne duydum, ne gördüm.)

“Söz, yetki, karar çalışanlara; parasız demokratik eğitim.” Bu meydanlardan. (Kendin pişir kendin ye misali; kendin bağır, kendin işit başka duyan yok.)

“Mecbursun, vereceksin kardeşim. Herkes kendi çocuğunun masrafına gücü oranında katılmak zorundadır. Yoksa biz, bu kadar gideri nasıl karşılarız! Boya, badana, elektrik, su, temizlik, işçi parası, kırtasiye, bakım-onarım, bunların parası nereden geliyor? Anlayacağın bu parayı vermek zorundasın.” Bu okullardan.

“Burası devletin okulu değil mi? Biz vatandaş değil miyiz? Devlet versin ben veremem. Bize komşularımız bakıyor, kocam eve gelmiyor, durumumuz yohtur. Ben veremem.” Bunlar da velilerden.

“Müdür kim lan? Onu gösterin bana. Yoksa burayı başınıza yıkarım.” Bu da delilerden.

Haa... Bir de masa başı gazetecileri var. Oturdukları yerden yazarlar. Kulak çekerler, görevden alırlar. Asarlar, keserler, yazarlar da yazarlar... Kaynak dayanak mı? Bürolarına gelen telefonlar.

Yeni bir kayıt dönemi.

Yeşil gözlü, sarışın Müdür Yardımcısı bayan, masasında oturuyordu. Hemen sağında; pencerenin önünde misafiri Mehmet Bey, onun yanında da Okul Müdürü duruyordu.

Kısa boylu, tıknaz adam içeri girdi; kapıyı kapattıktan sonra masaya doğru yürüdü, elindeki evrakları Müdür Yardımcısına uzattı. Bir eliyle yanındaki çocuğun elini tutmuş; diğer eliyle, terden ıslanmış, buruşmuş kağıt mendili stres topu sıkarak gibi sıkıyordu. Odada sadece iki misafir koltuğu vardı. İkisi de doluydu. Adam, masanın önün-

de ayakta duruyordu. Müdür Yardımcısı evrakları inceledi, “tamam” der gibi, adama baktı ve kalemine uzandı. Adam sağ bacağına yapışık duran çocuğı hafifçe iter gibi yaptı ve sonra sol elinde tuttuğı buruşuk kağıt mendille alnında biriken boncuk terleri sildi. Tam o sırada kapı dışarıdan itilerek, 15-20 santim kadar aralandı. Kapı aralığından kara çarşafı, gözlüklü, yaşlı bir teyze usulca kafasını içeri uzattı. Müdür Yardımcısı kafasını kaldırmadan kaşının altından bakarak, eliyle “bekle” diye, işaret etti. Yaşlı teyze tosbağa gibi kafasını geri çekti. Adam kapıya doğru bir hamle yaptı: Sağ eliyle kapıyı bastırarak kapattı. Sonra yana doğru yengeç gibi kayarak masanın önündeki yerini aldı. Sırtarak Müdür Yardımcısına “ben hallettim” gibi baktığında, kapı aynı şekilde bir daha açıldı ve yaşlı teyze kapı aralığından kafasını tekrar uzattı. Müdür Yardımcısı sinirli bir şekilde kalemini bıraktı, iki elini havaya kaldırarak; “Bak iki elim var, ancak bir kişiyi yazabilirim, bu bitsin seni alacağım” dedi. Adam Müdür Yardımcısının sinirlendiğini görünce “Hacı Teyze sıranı bekle!” dedi. Sert bir hareketle kapıyı yaşlı teyzenin yüzüne çarparcasına kapattı. Müdür Yardımcısı dua eder gibi ellerini açtı; kafasını kaldırıp, gözleriyle tavana bakarak, bir şeyler mırıldandı. Kalemini aldı, dağılan evrakları düzeltip, yazmaya başlayacağı sırada, kapı üçüncü kez aralandı. Hacı Teyze hiçbir şey olmamış gibi kafasını içeri uzattı. Müdür Yardımcısı delirmiş gibiydi. Sarı saçları ve yüzünün aldığı renkle Galatasaray formasını andırıyordu. Müdür, yardımcısına bir şey söyleme fırsatı bırakmadan; yerinden kalktı, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı sonuna kadar açtı. Kızgın bir ifadeyle: “Gel Hacı Teyze, gel bakalım ne istiyorsun” dedi. Hacı Teyze’yi içeri davet etti.

Hacı Teyze masanın önüne geldi ve adamın yanına dikildi. Ellerinde beyaz eldiven, gözünde kalın çerçeveli,

kalın merceklı gözlükleri ve ayağında naylon ayakkabıları vardı. Yüzünün hiçbir yeri gözükmüyordu. Konuşması normal değildi, vınlı, heceliye heceliye, peltek bir dille zar zor konuşuyordu. Yürüyüşüne ve ses tonuna bakılırsa: 75-80 yaşlarında olduğu ve akli dengesinin yerinde olmadığı anlaşılıyordu.

Ayaklarını sürüye sürüye masanın önüne kadar gelmişti. Müdür eliyle az önce kalktığı misafir koltuğunu göstererek “Hacı Teyze, şöyle otur!” dedi. Hacı Teyze duymuyordu. Namaza selam verir gibi kafası yumuşak hareketlerle sağa sola çevirdi, sonra; “Müdür kim?” diye sordu. Müdür, Hacı Teyze’nin yanında ayakta duruyordu. Pencerenin önünde oturan misafir Mehmet Bey’i göstererek “bu” dedi. Hacı Teyze; Mehmet Bey’e şöyle bir baktı. Ona bir şey demeden, “Muradiye kim?” diye sordu. Masada oturan Müdür Yardımcısı “Muradiye benim” dedi. Hacı Teyze “O zilli karı sen misin?” Müdür Yardımcısı gülererek: “Evet Hacı Teyze o zilli karı benim” dedi. Hacı Teyze kendine özgü konuşması ile; “Parra, parra, parra; başka bir şey bildiğiniz yok. Bende parra, marra yok... veremem” dedi.

Hacı Teyze ne istediğini ve niçin geldiğini hala söylememiştir. Ancak söylenmeye, birilerini suçlamaya devam ediyordu kendi tarzıyla. “Yedirmem, vermem, bende para yok,” deyip duruyordu. Bazen ne dediği hiç anlaşılmıyordu. Müdür, Hacı Teyze’ye doğru eğilerek onu destekler ve doğrular mahiyette; “Bunlar benim de yirmi milyonumu aldılar. Aralarında paylaşıp yediler. Sakın bunlara para verme!” dedi. Gülererek kapıya yöneldi. Tam çıkacaktı ki, geriye döndü. Müdür Yardımcısına; “Sakın kızma yazıktır. Ne istiyorsa tamam de. Gönder gitsin.” dedi. Gülererek oradan ayrıldı. Diğer binasındaki odasına gitti. Masasına geçip oturduğunda; dahili telefon çaldı. Telefo-

nu açtığında Müdür Yardımcısı; “Müdür Bey, neredesin, çabuk gel. Bu kadın canımı yedi. Müdür; “Ne istiyorsa yapın. Gönderin gitsin dedim ya!” Müdür Yardımcısı; “Denedim, dinlemiyor. Sürekli konuşuyor ve hakaret ediyor. Artık tahammül edemiyorum. Gel ne yaparsan kendin yap! Bu kadın resmen deli.” dedi ve telefonu kapattı. Müdür gittikten sonra, Hacı Teyze Müdür Yardımcısının üzerine yürüyor, para yemekle itham ediyor; Müdür Yardımcısı, “Benim maaşım var, kimsenin parasına ihtiyacım yok ki” diye söyleyince de “Senin maaşın, senin boyana yetmez” diye çıkışıyordu. O sırada misafir Mehmet Bey araya girip; “Yapma Hacı Teyze, etme Hacı Teyze” diye yalvarmaya başladı. Müdür Yardımcısı “Sen ne diyorsun be kadın, benim kocam ağadır” deyip dışarı kaçtı. Haksız da sayılmazdı. Kocasının beşyüz dönüm, ekilir biçilir, çok verimli bir arazisi vardı.

Müdür koşarak geldiğinde, Müdür Yardımcısı ara koridorda; Hacı Teyze, Mehmet Bey ve kısa boylu tıknaz adam içerideydiler. Müdür Yardımcısına; “Ne oldu?” diye sordu. Müdür Yardımcısı; “Bilmiyorum, buyurun siz sorun!” cevabını verdi. Birlikte içeriye girdiler. Hacı Teyze hala söyleniyordu. Müdür Yardımcısını görür görmez, “Bir karış etek giymişsin. Kıçın başın açıkta. Çarşaf giy desek giymezsın. Camiye gel desek gelmezsin. Ne yapacam seni zilli karı, parra parra parra...” deyince Müdür sinirlendi. “Bana bak kadın! Sen akıllı mısın, deli misin? Kim gönderdi seni buraya? Sana ne başkasının kıçından başından! Seninki kapalı ya, ona bak. Hemen dışarı çık, yoksa polis çağırırım” dedi. Hacı Teyze, Müdür, kısa boylu tıknaz adam masanın önünde, ayakta, yan yana duruyorlardı. O sırada Hacı Teyze adama “Sen dışarı çık” diyerek kapıya doğru ittiğinde, Müdür adamın koluna yapıştı. “Gitme kardeşim, Allah rızası için şahit olursun.” Hacı Teyze dışarı itiyor, Müdür içeriye doğru çekiyordu.

Adam ne yapacağını bilmez bir halde öylece duruyordu. Müdür, adamı kenara iterek; sol eliyle Hacı Teyze'nin omzuna dokundu "Sen çıksana dışarı!" deyince, Hacı Teyze avazı çıktığı kadar bağırdı. "Dokunma bana ulan!" Müdür bağırarak, "Çabuk polis çağırın!" salondakiler kapıya yığılmış, içeride ise herkes ayaktaydı. Hacı Teyze orta yerde şov yaparcasına bağıriyordu. "Parra parra parra... Yedirmem ulan size!" ve birden bire, kalın gözlüklerini çıkarıp masaya fırlattı ve üzerindeki çarşafı çıkarmaya başladı, deliler gibi çırpınıyordu. Müdür, gözleri fal taşı gibi açılmış, ne yapacağını bilmez bir halde sağa sola bakıyordu. "Eyvah, kadın soyunuyor. Rezil olduk!" diye geçirdi içinden. Kadın çarşafını ve üzerindeki aşığı doğru sıyırırken, Müdür iki eliyle iki gözünü kapattı ve duvara doğru döndü. "Ne olur biriniz bir şey yapın, bayanlar" dediğinde, ortalık bir kahkaha ile inledi. Kahkaha içerdekilerin ve dışarıya yığılanların gülüşmeleriyle desteklenince, Müdür geriye dönüp baktığında saatlerdir uğraştığı Hacı Teyze'nin yerinde duran kadının Müdür Yardımcısı Zeynep Selek'ten başkası olmadığını görünce, şaşkınlığı on kat daha arttı. Arkasındaki sandalyeye yavaşça oturdu. Zeynep Selek, her zamanki şakalarından birini, belki de en iyisini yapmış olmanın keyfiyle durmadan gülüyordu. Müdür, gülen kadına uzun uzun baktı ve sonra; "Allah belanı versin, emi" dedi.

BİZDEN DEĞİLDİ

Bir filmde İlyas SALMAN ve birkaç arkadaşı dolandırılır. Almanya diye İstanbul'un dışında bir köşeye bırakılırlar. Bu iş için her biri hatırı sayılır kadar da para ödemiştir. Ellerinde Almanya'da gidecekleri yeri adresi yazılı

bir de kağıt vardır. O heyecanla yürüyerek Taksim Meydanı'na gelir ve ona buna adres sormaya başlarlar. Tam o sırada İlyas SALMAN arkadaşına, az önce yanından geçen birini parmağı ile işaret ederek gösterir:

“Bak bu da bizdendir.

Arkadaşı:

“Nereden anladın?”

İlyas SALMAN:

“Yere tükürdü” der.

“Oxford vardı da biz mi okumadık!” diyene gülüyoruz ama hangi halimize güldüğümüzün farkında değiliz.

Altmışlı yılların başı yolumuz, suyumuz, elektriğimiz, hatta evlerimizde tuvaletimiz bile yok. Büyükler bir hendeğe, bir taşın veya ağacın dibine, biz çocuklar istediğimiz yere çişimizi, tuvaletimizi yapabiliyorduk. Çerimizi çöpümüzü istediğimiz yere atabiliyorduk.

Dinlence, doğum günü, bayram, seyran nedir bilmezdik.

Ebeveynlerimiz: “Sen dedenin öldüğü yıl martta doğdun.” derlerdi.

Biri diğerine: “Biz Seyinde yaylada olduğumuz yıl Gulanda (Mayısta) doğdun.” diye söylerlerdi.

Annem bana:

“Sen Soşe'nin öldürüldüğü yılın kışına doğru Çele ile Gujiğ (Ocak ile Şubat) doğdun” derdi.

Tatil denince o yıllarda İstanbul gelirdi akla. 1964 Yılında İstanbul'daydım. Florya'da, Kartal'da ve daha birçok yerde hala denize giriliyordu. Deniz henüz ölmemişti.

Yetmişikide Digor'un bir köyüne atandım öğretmen olarak. Köye gittiğim ilk akşam, iyi de ağırladılar. Konuk

olduğum evin sahibi, kocaman bir hindi kesmişti, köylülerle birlikte yedik.

İzzet, ikram, yeme, içme derken yatma zamanı...

Bulduğumuz odadaki tahtın bir tarafına benim yatağımı, diğer tarafına ev sahibi dede ile yede- sekiz yaşındaki torunlarının yatağını yaptılar. (Taht; yerden 40 cm yüksekliğinde, 90 cm eninde, duvara yapışık, tahtadan yapılma yer, bazı yerlerde sedir de denir.)

Sabaha karşı çocuklardan biri ağlayarak “ çişim var!” dedi. Dede yataktan doğruldu, tahttan inmeden çocuğu kucağına aldı, iki bacağını yana açarak odanın orta yerine çişini yaptırdı. Odanın tabanı topraktı ve yerde sergi yoktu. Onbeş-yirmi dakika sonra dede diğer torununa da yattığımız odanın içine çişini yaptırdı. Sonra huzurlu bir şekilde yatağına uzanıp yattı.

Uykum kaçmıştı. Kapının önüne, çeperin dibine tamam da, odanın ortasına yapanı ilk görüyorum. İçimden, “Bizden daha beteri de varmış” dedim. Yorganı kafama çektim.

O yıllarda tatil denince akla İstanbul gelirdi dedik ya. Biz evlendikten sonra kayın peder de İstanbul’a göç etti. Bu nedenle, her yaz bir iki ay İstanbul’a tatil yapmaya giderdik. Tatil yerimiz de İstanbul Fikirtepe’ydi.

1979 Yazında biz yine Fikirtepe’de tatildeyken, bir gün hanıma; “Hadi karşıya geçelim, hayvanat bahçesini gezer geliriz.” dedim. (Bizde Gülhane Parkı’na Hayvanat Bahçesi derlerdi.) Ve de gittik. Hayvanat Bahçesini gezerken kendimizi Topkapı Sarayın’da bulduk.

Birer bilet alıp turistlerle birlikte rehber eşliğinde başladık sarayı gezmeye. Hatırladığım kadarıyla avluları, divanı, haremi; kılıçların, ateşli silahların, zinnet ve süs eşyalarının olduğu bölümleri; padişahın giysilerini, bebek beşik-

lerini, Mısır'dan getirilen Halife eşyalarını, elmasları, çinileri, daha neler neler... Hepsini gezdik gördük.

En az üç dört saat sürdü bu gezimiz.

Son derece yorulmuş ve susamıştık ki; Boğaza hakim Salacak, Selimiye, Harem, Kadıköy, Adaların çok iyi görüldüğü saraydaki adını bilmediğim balkonsu bir bölüme çıktık. Orada manzarayı seyretmek için, bir de sabit eski bir dürbün vardı. O zaman bozuktu. Şimdi faaliyette mi, değil mi bilmiyorum? Çünkü bu geziden sonra bir daha Topkapı Sarayı'na gitmedim. Çok da istememe rağmen ayaklarım götürmedi beni.

Bulduğumuz yer mermer kaplama ve tertemizdi. Orada mevcut üç banktan en soldakine tahminen yetmiş seksen yaşlarında iki kişi oturuyordu. Biri bay, biri bayandı. Sarışın ve uzun boyluydular. Onların sağındaki banka tabir yerinde ise oturmadık, hanımla ikimiz yığıldık. En sağda da hayal meyal hatırladığım bir büfe vardı. Hanıma ne içeceğini sordum, "kola" dedi. Ellerimle dizlerimden bastırarak yetmişlik bir ihtiyar edasıyla, zar zor kalktım; kafamda Topkapı Sarayı'nın büyüleyici atmosferi ve padişahların, uşakların, cariyelerin yaşamlarını canlandırarak büfeden iki soğuk kola aldım. Aygın baygın boğazın karşı yakasını süzerek, geçip hanımın yanına oturdum.

Ne olduysa bundan sonra oldu.

Dört saattir sigara içmemiştim. Karşı konulmaz ve tarif edemeyeceğim bir dürtü ile sigara içmek istiyordum. Kolalardan birini hanıma uzattım, diğerini ayaklarımın arasında yere bıraktım. Gömleğimin sol cebinden ellerim titreyerek sigara paketini ve pantolonumun sağ cebinden kibritimi çıkarıp, aceleyle bir sigara yaktım. Öyle derin bir nefes çektim ki, dumanı yarım dakikadan içime hapsettim. Sonra! Ohhh... diye nefesimi salarken, gözlerimi açtığımda

işaret ve baş parmağım arasında tuttuğum yanık kibrit çöpünü, söndürmek için olsa gerek, hala sağa sola sallıyordum. Sonra elimin tersiyle fırlatıp attım ileriye doğru. Ve sigaramdan ikinci, üçüncü nefesi' peş peşe çekip kolamı içmeye niyetlenmişken; solumuzda olan yaşlı çiftten bay olanı usulca yerinden kalktı, önümüzden geçip, az önce ileriye fırlatıp attığım kibrit çöpünü aldı, iki üç metre ileride duran ayaklı kül tablasına bıraktıktan sonra, sakin ve küçük adımlarla geçip yerine oturdu.

Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü, her yanımdan terler boşaldı. Kola şişesi elimde kalakalmıştı. Utancımdan yerin dibine batmışım. İnanın o an yaşamak bile istemiyordum...

Üstelik öğretmendim...

Ama; adam bizden değildi.

Konuşamayacak durumdaydım. Hanıma kafamla "kalkalım" diye işaret ettim ve kaçarcasına orayı terk ettik.

O günden sonra, zaman zaman cebimdeki kibrit kutusunun çöplerini karıştırdığımda, içinde yanmayan bir tek çöp bulamadığım çok olmuştur...

Göksal AŞLAN

Özel Derya Öncü İlköğretim Okulu \ Müdür Yardımcısı

YETER'İN "YETER ARTIK" DEMESİ

Şirin bir kasabada Şubat tatili dönüşü göreve ilk başladığımda 2.sınıfı okutuyordum. Oldukça kalabalık bir sınıfım vardı. 56 Öğrenci ile ilgilenmek durumundaydım. Benden önce görev yapan yani 1.dönem o sınıfı okutan öğretmen arkadaşım sık sık rapor aldığı için, sınıfın başarı durumu hiç iyi değildi. 2. Sınıf ve ikinci dönem olmasına rağmen, okumayı bilmeyen öğrenci sayısı bir hayli fazlaydı.

Hem kalabalık bir sınıf, hem durumu iyi olmayan öğrenciler, hem de göreve yeni başlıyor olmam doğrusu gözümü korkutmuştu. Ancak işimi çok sevdiğim için tüm bu olumsuzluklara rağmen sorunların üstesinden geleceğime inanıyordum. Neticede öyle de oldu.

Ancak Yeter YILMAZ adlı bir öğrencim vardı. Hiç unutmuyorum, bir gün kırk dakika, sadece Yeter'e eldeli toplamayı anlattığım halde bir türlü anlamamıştı. Değişik metotlar, değişik örnekler denememe rağmen bir türlü

anlamadı. En sonunda sıkılmış, bunalmış olmalıyım ki; derin bir of çekerek sınıfın penceresinden kayısı bahçelerini seyre dalmışım. Bu arada öğrencimin zihinsel açıdan yetersiz olduğunu düşünmeye başladım. Yetersiz olduğumu düşünerek üzüldüm. O sırada kulağıma bir ağlama sesi geldi. Geriye döndüm, Yeter'in hıçkırarak ağlamasını ve bana; "Öğretmenim, öğrenmeyi çok istiyorum, ama bir türlü anlayamıyorum" demesini hiç unutmadım. Yeniden öğretme hevesiyle doldum. Çünkü öğrencim öğrenme konusunda istekliydi. Öğle tatillerinde bile çalıştık. Sene sonuna doğru Yeter sınıfımın en iyileri arasına girmişti.

"Her öğrencinin öğreneceğini, ancak her öğrencinin aynı hızda öğrenemeyeceğini; yavaş öğrenenlere de yeteri kadar zaman ayırdığımızda onların da hızlı öğrenenler kadar kalıcı ve iyi öğreneceklerini unutmamalıyız."

DÖNÜM NOKTASI

Yatılı okulda 6. sınıfta okuyordum. 1.Dönemin sonunda öğretmenlerimiz sınıfta dönem sonu notlarımızı bizlere okuyorlardı. Benim tüm derslerim iyi idi, sadece Sosyal Bilgiler dersim karneme zayıf geliyordu. Üstelik bu zayıf yüzünden teşekkür belgesini alamayacaktım. Sosyal Bilgiler öğretmenimiz Aynur ÖNDEM (ismini bile unutmuyorum.) benim notumu okuyunca, kendimi tutamadım ve ağlamaya başladım. Arkadaşlar öğretmene durumu söylediler. Öğretmenimiz annelik duygusunun etkisiyle de olsa gerek, "Tamam ağlama yavrum" dedi. Seninle bir anlaşma yapalım. Ben senin karnene zayıf vermeyeceğim, böylece teşekkürünü al; ama sen de ikinci dönem

çalışacağına söz vereceksin” dedi. Bu sefer de sevinçten ağlamaya başladım.

Teşekkür belgesini aldım. Şubat tatilinde sürekli Sosyal Bilgiler çalıştım. Çünkü öğretmenimin bu iyiliğine karşılık çok çalışmam gerektiğini biliyordum. İkinci dönem Sosyal Bilgiler dersinde, her derste kalkıp ders anlatıyordum. Sınıfın en iyisi oldum. Daha da ilginç olanı, şu anda yan alanı Sosyal Bilgiler olan bir sınıf öğretmeniyim. Kim bilir o gün karneme Sosyal Bilgiler dersim zayıf gelseydi, derse de öğretmene de küserdim herhalde. Binlerce teşekkür AYNUR öğretmenlere...

“Ödülün cezadan çok daha etkili bir eğitim yöntemi olduğunu unutmamalıyız.”

SERÇENİN BİR BATMAN YAĞI

Serçenin biri; “Aaah, ah! Günde bir batman yağım eriyor” demiş. “Senin kendin kaç gramsın ki, günde bir batman yağın erisin?” diye sormuşlar. “Eee, benim terazim de bana göre” cevabını vermiş.

İlkokul 1.sınıfa yeni başlayan bir öğrencimiz, akşam babasına; “Ama bu haksızlık babacığım. Biz haftada 5 gün okula gidiyoruz ama sadece 2 gün tatil yapıyoruz.” demiş. Baba da çocuğunu rahatlatmak için, “Oğlum sen 5 gün okula gidiyorsun gene iyi. Bak ben haftada 6 gün çalışıyorum” deyince, öğrencimiz biraz da sinirlenerek “İyi ama babacığım, siz her gün 15 defa Ali ata bak yazmıyorsunuz ki?” diye eklemiştir.

“Biz yetişkinler, okula yeni başlayan çocuklarımızın altında buldukları yükün ağırlığını hafife almamalıyız.”

KORKU UZAKLAŞTIRIR

Lisede okurken bir kimya öğretmenimiz vardı. Çok sert, sinirli, yüzü hiç gülmezdi. Hata yaptığımızda çok bağırdı. Bizlerle alay ederdi. Nadiren fiziksel cezaya da başvururdu. Korkardık ondan. Korktuğumuz için seve-medik. Ben devamsızlığımı hep Kimya derslerimizin ol-duğu Salı günleri kullanırdım. Öğretmenimi sevemediğim için dersini de sevemedim. Öğretmen ile dersini özdeş-leştirmiştım. Bu gün kimya denildiğinde aklıma hep lise-deki öğretmenim gelir ve içim burkular. Yıllar sonra öğ-retmen oldum ama yine kimya denildiğinde içimi bir kor-ku sarıyor. Gözüm ve gönlüm korkutan değil seven öğ-retmenleri arıyor.

“Öğrenci öğretmenini severse o öğretmenin dersini de sever. Öğrencilerimizin başarılı olmasını istiyorsak (ki, her eğitimci bunu ister) öğrencilerimizi korkutmak yerine sevmeliyiz. Seven kolay öğretir.”

DOĞRU SÖZE NE DENİR?

Birinci sınıfı okutan öğretmenimiz, okulun açıldığı ilk günlerde öğrencilerine doğru kalem tutmayı öğretirken; “Çocuklar, pencere tarafında olan elinizle kalemi tutun” demiş. Sınıfta bunu birkaç kez tekrar etmiş. Bir akşam velinin biri öğretmeni arayarak; “Hocam, bizim çocuk normalde sağ eliyle yazardı. Ancak bu akşam ödevini sol eliyle yazmaya çalışıyor. Biz müdahale edince; “Öğretme-nim böyle dedi, diyor. Üstelik de çok zorlanıyor.” demiş. Önce duruma bir anlam veremeyen öğretmen, öğrenci-

siyle görüştüğünde; “Ama öğretmenim siz kalemi pencere tarafındaki elinizle tutacaksınız dememiş miydiniz?” deyince meseleyi anlamış. Aileye; “Çocuğun oturma yönünü değiştirin, sağ kolu pencere tarafına gelsin” demiş.

Bir eğitimci; “Çocuklar donmamış beton harcı gibidir. Üzerine neyi koyarsanız onun şeklini alır” diyor.

KÜÇÜK ŞEY YOKTUR

5. Sınıfı okutuyordum. Bir gün Türkçe dersinde öğrencilerime dedim ki; “Elinizde sihirli bir değnek olsa ve onunla sadece bir şey yapabilseydiniz ne yapardınız? Yapmak istediğiniz şeyi yazın. Yazacağınız yazıları kimseye okutmayacağım, sadece sizin ve benim aramda sır olarak kalacak.”

Akşam yazıları okumaya başladım. “Başka kimse bilmeyecek, sadece yazıyı yazan ve benim aramda yazdıklarınız sır olarak kalacak” demiştim ki, öğrencilerim samimi isteklerini veya özlemlerini dile getirsinler, ben de iç dünyalarını iyice öğreneyim. Beklediğim gibi yazılar gelmeye başlamıştı. Kimi oyuncak dükkanına, kimi uçabilen arabaya, kimi son teknoloji ile donanmış silahlara sahip olmayı, kimi ise dünyanın en zengin insanı olmayı istemişti. Diğer istekler de bunlara benzer çocuksu dileklerdi. Ama içlerinden bir tanesi vardı ki, onu hiç unutamadım. Herhalde hiç de unutamayacağım. Okuduğumda şoke olmuşum. O öğrencim aynen şöyle yazmıştı. Üstelik de kalemini basturarak: “Ömer’i işkenceyle öldürmeyi isterdim.” Ömer İhsan’ın sıra arkadaşıydı. Kendi kendime dedim ki; “Herhalde o gün kavga etmiş olmalılar.” Ama yine de çok ilginç geldi yazılan yazı. Herkes bir şeylere

sahip olmayı isterken, o öğrenci Ömer'i cezalandırmak istiyordu. Hızlıca Ömer'in kağıdını aradım, acaba o da İhsan için bir şeyler yazmış mıydı? Sonuç şaşırtıcıydı. Ömer; "Dünyadaki tüm bilgilere sahip olmayı ve hiç unutmamayı isterdim." diye yazmıştı. Ömer çalışkan bir öğrenciydi, ayrıca sevimli bir yapısı da vardı.

Ertesi gün ilk işim İhsan'la bu meseleyi konuşmak oldu. Önce konuşmak istemedi. Biraz utandı, ağlayarak anlatmaya başladı. "Öğretmenim" dedi; "Herkes Ömer'i seviyor. Tüm öğretmenler onunla ilgileniyor. Siz bile ders anlatırken Ömer'in başını okşuyor, yanağını sıkıştırıyorsunuz. Benim yanımdan da geçtiniz ama bir kerecik olsun saçımı okşamadınız. "Hatta elinizi uzatırsınız diye size çok yaklaştım. Ömer'i kıskanıyorum, çünkü onun gibi olamıyorum."

O günden sonra bir öğretmenin küçücük gülümsemesinin, dokunuşunun, bakışının, jestinin, mimiğinin öğrenciler için ne kadar özel ve önemli olduğunu iyice öğrendim ve hiç unutmadım.

Bizim küçük diye gördüğümüz bir bakış, bir dokunuş, bir aferin aslında çok büyükmüş.

Güler SÜRÜCÜ

Validebağ Anadolu Sağlık Meslek Lisesi \ Müdür

MARKO PAŞA

Yıllar sonra, resmi yazılar dışında, kendimle ilgili bir anı yazmak beni oldukça heyecanlandırdı. Geriye dönüp baktığımda, yirmiyedi yılda geçirdiğim acı tatlı günlerim bir film şeridi gibi geçti gözümün önünden. Bu satırları da kızımın doğum gününde yazıyorum.

Yıl 1977. Hacettepe Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi'nden mezun olduğum yıl. Dünyaya umutla, heyecanla, sevgiyle baktığım; pek çok öğrencilik anılarımın olduğu kocaman beş yıl ne çabuk geçmişti. Her birimizin ayrı illerden gelip birbirimizle kaynaşmamız, kucaklaşmamız, 28 genç kızın aynı ideal için çalışması; uygulamaya gittiğimiz hastanelerdeki yaşadığımız heyecanlar, arkadaşlarımın bana beş yıl boyunca Marko Paşa (dert babası) demesi ve bu unvanın hakkını verebilmek için sabahlara kadar uykusuz kalıp paylaştığım onca hayat hikayeleri canlandı gözümün önünde.

Nasıl da geçmişti yıllar? Zahmetsiz elde edilen şeylerin kıymetini kolay anlayamayız. Elimizdeki mutluluğun değerini bilmez, yitirsek o zaman neyi yitirdiğimizi anlarız, ama iş işten geçmiş olur. Bunun için geçirdiğim uzun meslek yaşantımda her gün bu düşüncelerle asıldım hayata.

Yirmiyedi yıl önce, yüksek lisansımı tamamlamış bir genç kız olarak, pırıl pırıl umutlarla Validebağ Sağlık Kurumu'nda işe başlamak Tanrı'nın bir lütfuydu bana sanki. Kendimi yem-yeşil ağaçların içerisinde, hiç görmediğim güzellikte bir cennete girmiş gibi hissediyordum. Şimdiki halinden çok güzeldi her yer. Sadece Öğretmenler Hastanesi, Sanatoryum, İhsan Mermerci Çocuk Hastanesi ve bizim okulumuz vardı o kocaman arazide. Ata yadigarı arazide her taraf bakımlı, tertemiz, çiçek kokuları vardı. O kocaman İstanbul'un akciğeri görevini yapan asırlık çam ağaçlarıyla kaplıydı.

1974 Yılında açılan okulumuz; önce Sanatoryum binasında, sonra İhsan Mermerci binasında daha sonra hababam sınıfı dizilerinin o unutulmaz cümle kapısının her iki tarafında yer alan ve eskiden Adile Sultan Kasrı'nın Tavlası (ahır) olarak kullanılan, yıkılıp onarım yapılan eski tarihi binada parasız yatılı eğitim hizmeti veriyordu. 24 Kasım 1982'de asaleten Müdürlüğe başladığım okulda, önceleri çocuğum olmadığı için bir çok kız çocuğunun annesi gibi hissediyordum kendimi. Hepsi de çok fakir ama umut doluydu. O duvarlarından sular akan, yüzyetmiş yıllık tarihi ve kasvetli binanın çocuklara ev havası gibi görünmesi için elimizden geldiği kadar bakıp süslüyorduk her tarafını. Ama o soğuğu yok muydu. Öğretmenler Hastanesinden gelen o incecik, yalıtımsız, eski

borulardan geçen sıcak su, ancak kendini ısıtıyor. Motor takviyesiyle, sırayla gündüz eğitim yapılan binayı ısıtıp, akşamüzeri de gece üşümesinler diye içinde benim de odamın bulunduğu 2. binayı ısıtırdık. Elektrik sobası da kullanılmadığından, donmamak için akşama kadar hareket halindeydim. Hiç şikayet edemezdim, çünkü baştan aşağı tesisat değiştirip bağımsız hale getirmemiz mümkün değildi. Öyleyse Müdür olarak üşümeye hakkım yoktu. Nasıl olsa çocuklarım sıcakta eğitim yapıyordu.

Yıllarca bu kadar genç kızın anneliğini yaparken, Tanrım bana 9 yıldan sonra annelik heyecanını tattırdı. Kızlarıma kardeş geliyordu ama, ben durmadan yine görev aşkıyla koşturmaya devam ediyordum.

Bir gün, önceden sipariş verdiğimiz İdaş yataklarının kocaman arabası okul kapısında belirdi. Ne kadar sevinmişim, çocuklarım eski pamuk yataklardan kurtuluyor diye. Şoförün yanından kamyonetin üstüne çıkan bey bana; “Hoca, 160 tane Zeynep model yatak getirdik, ben bunları aşağı atacam, sen de üstündeki numaralarını okuyacan, elimdeki listeye karşılaştıracam. Yalnız çabuk olmalıyız, bir saat sonra ben nöbete Bahçelievler’e yetişicem.” deyip yatakları atmaya başladı. Ne yapacağımı şaşırdım. Akşamüzeri saat 17.30’da, benden başka bir bayan öğretmen bir de personel vardı. Personel yatılı öğrencilere yemek dağıtıyor, öğretmen de öğrencilere nezaret ediyordu. Yerdeki yataklar gittikçe yükseliyordu. Hemen kendimi toparlayıp yatakların üstündeki kod numaralarını okumaya başladım. Çift taraflı yazlık kışlık yataklar oldukça ağırdı. Eğilip uzanarak her birini okumaya başladım. Pek de çoktu. Bu arada içimde bir şey koptu sanki ve aniden sancılanmaya başladım. Yorgunluktan her halde diye düşünüyordum. Bir taraftan da hava kararıyor,

yağmur yağabilir diye öğrencilerle birlikte yatakları içeriye taşıyorduk. Depo olmadığı için eskileri çıkarıp yenileri yerleştirdik. İki katta çığlık çığığa sevinçle koşturuyorlardı. Her tarafı yerleştirip saat 23.00'ten sonra okuldan ayrıldım. İki durak ötedeki evime yürürken sancı yine başladı. Geçer diye aldırmadım. Ertesi günü 10 Kasım 1988 tarihiydi. Ölümsüz Ata'mızın Anma Programında Okul Müdürü olarak günün anlam ve önemini anlatırken, dayanılmaz acı çekiyordum. Belli etmemeye de çalışıyordum. Aynı gün 3 ve 4. saatlerde 2 saat üst üste Çocuk Gelişimi ve Psikoloji dersim vardı. Derse ağrılarla girdim. Dersin konusu "Dilatasyon ve Defansan" denilen bebeğin ann karnından çıkış safhasıydı. Dersi doğum maketleri üzerinde uygulamalı anlatırken, öncekilere oranla sancı daha sık, 10 dakika arayla geliyor ve dayanılmaz oluyordu. Konuyu bitirmek zorundaydım. İki saat üst üste ara vermeden ders işledik. Sıraların arasında fııldak gibi dolaşarak acımı belli etmemeye çalışıyor, bir taraftan da anlattığım olayı yaşıyordum ama kendimle bağdaştıramıyordum, çünkü daha çok erkendi. Saat 12'ye çeyrek kala çalan zille birlikte, soluğu hemen yanımızdaki Validebağ Hastanesi'nde, Başhekimin yanında aldım. Şu anda hayatta olmayan (nur içinde yatsın) baba gibi sevdiğim Başhekim Dr. Metin Kaya Ergüven beni kalabalık bir konvoyla ve ambulansla Marmara Üniversitesi'ne gönderdi.

Marmara Üniversitesi Kadın Doğum Servisi önceden haberli olduğu için, özel bir oda hazırlamışlardı. Bütün perdeleri siyahla kaplı, hiç ışık ve uyaran olmayan oda cihazlarla doluydu. Nasıl yattığımı, cihazların üzerime nasıl yerleştiğini hatırlamıyorum. Sadece yıllar önce Hacettepe'de çok korkup çekindiğimiz Kadın Doğum Öğretmenim Prof. Dr. Sakıp Pekünlü elimi tutarak; "Kork-

ma kızım, onaltı saat önce doğum başlamış ama biz özel bir uygulamayla doğumu durdurmaya çalışacağız, bebek henüz 6.5 aylık, akciğerlerini kuvvetlendirmeye çalışmak için Tokaliz denilen bir takip yapacağız. İki kolundan serum verilecek, üstünde cihazlar olacak; başın aşağıda, ayakların yukarıda olacak. Bu kadar küçük bir bebek de hastanemizde ilk defa oluyor, bize yardımcı ol” deyip gitti. Allah’ım inanamıyordum. 9 yıldan sonra yaşadığım güzel duygular bitecek, belki anne olamayacaktım. Acıma aldırmadan yine en güçlü halimle cihazların takılmasına yardımcı oldum. Evlat sahibi olmak uğruna her şeye değerdi. Başım aşağıda, ayaklarım yukarıda çarmıha gerilmiş gibi, sabırla, büyük tansiyonum 6 küçük tansiyonumun 4 olmasına aldırmadan iki gün böylece bekledim. Başımda iki Stj. Dr. dönüşümlü nöbetteydi.

12 Kasım 1988 günü öğleye doğru, 2 doktorun ayrıldığını gören eşim sessizce içeri girdiğinde, o güne kadar kontrol ettiğim gözyaşlarımla hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Aynı anda uyarılardan sancı yine başladı. Odaya bağırarak gelen bir doktor; “Ne yaptınız, biz hocamıza ne diyeceğiz, sizin yüzünüzden zor durumda kaldık” diye eşimi azarlıyordu. Beni düşünen yoktu, deneyleri bozulmuştu. Acıdan başka hiçbir şey duymuyordum. Bir ara; “Bebeği kurtardık, 1300 gr., hastanenin en küçük Milli Bebeği” seslerini hatırlıyorum.

Böylece Ata’nın ölüm yıldönümünden iki gün sonra doğan ve Ata’yla aynı burçtan (akrep) olan minik kızım bir ay küvözde kaldı. Burnunda ve genital bölgesinde sonda, küçücük kafasında da serum vardı. Ne kadar acı çekiyordum onu böyle görmekten. Kırk haftalık doğması gereken bebek yirmisekiz haftalıktı. Diğer iki küvözde de otuzdört ve otuzsekiz haftalık iki bebek daha vardı ama

annelerini hiç görmüyordum. Ben hergün iki saate bir beslenmesini yapmak üzere küvezden çıkarıp titreyerek kucağıma alıyor ve devamlı “Dayan yavrum, yaşayacaksın, beni evlatsız bırakma” diye bildiğim bütün duaları okuyor, Allah’a inancımı hiç yitirmiyordum. Bu uyarılma ve göz temasının ne kadar önemli olduğunu sonradan öğrendim. Çünkü, daha büyük olan iki bebek, iki hafta arayla ölmüşlerdi. Bu acıyla karışık telaşta, kızımın hergün yaşamak için annesiyle birlikte ne kadar direndiğini unutamam.

Bir ay sonra eve döndüğümüzde kızım 1400 gr.dı. İki ay sonra Başhekimin yanına gidip Seda’nın 1750 gr. olduğunu ve işe başlamak istediğimi söyleyince bana öyle bir kızdı ki; sana 3 ay heyet raporu verdireceğim, en azından 3,5 kg olana kadar yanında kal. Heykelini mi diktireceksin?” diye babacan bir üslupla çıkıştı. Nezaketle ve minnetle; “Anneannesinin eve geldiğini, benden daha tecrübeli olduğunu söyledim ve teşekkür ederek ayrıldım. Bebeği annemin ellerine bırakarak hemen işe başladım. Çünkü Okul Müdürlüğü ile birlikte o dönemde hem Huzurevi Müdürlüğü görevi, hem de Öğretmenevi’nin kuruluşu görevi üzerimdeydi ve fazla ayrı kalmak o ünitelerde sıkıntı yaratabilirdi.

Böylece yüreğim evde, minik kızım emin ellerde, beynim okulda olmak üzere işe başladım. Çünkü Huzurevinin çatı ihalesi vardı. Hergün geç saatte eve geldiğim halde (Öğretmenevinin akşam hizmetleri nedeniyle) kızıma karşı çok vicdan azabı çekip, ne kadar küçük olduğunu ve bana ne kadar ihtiyacı olduğunu hissetsem de; sabah işe gittiğimde bize emanet edilen öğrencilerimi görüp, “Kızımın evde anneanesi var, gece de ben varım, ama buradaki

çocuklarımın kimsesi yok, onun için dayanmalıyım” diye teselli oluyor; gece uyurken koklaya koklaya öpüyordum.

Yıllar geçti. Seda büyüdü, şimdi lise 2’de olgun bir genç kız oldu. Çocuk bayramında 23 Nisan 1990 yılında doğan kardeşi Murat Can’la birlikte yine benim yatılı okuldaki Müdürlük görevim devam ettiği ve eve geç geldiğim için; kardeşine küçük annelik yaparak ve yaşantılarını anne-babalarıyla paylaşarak mutlu bir şekilde sürdürüyorlar.

Kıssadan hisse; mum dibine ışık vermez, terzi söküğünü dikemez misali, durumumuz ve şartlarımız ne olursa olsun, nefesimizin yettiği kadar bize teslim edilen çocuklarımızı eğitip yetiştirmek, küçükleri ve yaşlıları koruyup sahip çıkmak Tanrı Buyruğu’dur, hem de köklü meziyettir düşüncesiyle; Türk Milli Eğitimine, insanlığa gücüm yettiği kadar hizmet etmek, benim için vazifelerin en güzeli ve şerefli sidir.

BİR OKULUN ALIN YAZISI

Yıl 1990, okulumuz Öğretmenler Hastanesinin hemen yanibaşında, tarihi ve doğal güzelliği açısından muhteşem bir yer... Sağlık ve eğitimin bir arada olduğu, bu üçyüzelli dönüm arazide tarihi geçmişi açısından Adile Sultan Kasrı Binasının Öğretmenevine dönüştürülmesi ve Mustafa Necati Huzurevi’nin açılmasıyla Kurum daha hareketlenmiştir.

Bu iki kurumun açılışındaki hizmet, Okul Müdürlüğü görevimin yanı sıra bana verilmişti. İkibuçuk yıl boyunca fahri olarak Müdürlüğünü yaptığım bu iki kurum, benim için çok özel ve anlamlıdır. Bu ek görevimin yanı sıra,

Öğretmenler Hastanesine mevzuat açısından Döner Sermaye kurulamadığı için, bizim okulumuz üzerine kurulup; gelirleri Hastaneye verilmek üzere, 1990 yılından 2000 yılına kadar da Hastane adına Başhekimin yetkisinde Döner Sermaye İta Amirliğini yapmak benim için zor ve şerefli bir görevdi. On yıl bu görevi yaptıktan sonra Maliyeden denetim sonu teşekkür alarak, Hastaneye devrini yaptık ve 1992 yılında küçük bir Döner Sermaye ile Anaokulunu açtık. Aynı yıl şimdi eğitim yaptığımız okulumuzun da temeli atılmıştır.

Eski ve tarihi geçmişi olan yüzyetmiş yıllık binamızda, müfettiş raporuyla yeni bina yapılması için teklifte bulunmuş ve böylece okulumuzun temeli atılmıştır. Heyecanla bu yıl biter diye beklediğimiz bina, onbir yılda bitirilememiş ve her mezuniyet töreninde velilerimize; “Önümüzdeki yıl öğrencilerimiz daha ferah ve huzurlu mekanlarda öğretim görecekler” dememize öğrencilerimiz de inanmaz olmuştu.

1992 Yılında başlanan bina, 1995’de kaba inşaatı bitmiş şekilde elimizden alınıp, Öğretmenevi yapılmak üzere üçbuçuk yıl bekletildi. Tip proje ile yapılan binanın içi yıkılıp yeniden altıyüz kapasiteli Öğretmenevi yapılacağı söylendi. Bir avuç yatılı veli ve büyük bir mücadele ile “Okul, cami, hastane gibi yerlerin, ikiyüz metre yakınına içkili lokal vb. yer yapılamaz” maddesiyle binayı tekrar geri kazandık. Bu arada ikmal inşaatı olarak beş kez ihale hazırlığı yapmamıza rağmen ihalelerimizi bir türlü gerçekleştirilemedik.

1999 Yılında bütün yurdumuzu sarsan acı deprem olayında, okulumuzdaki otuzbeş depremzede öğrenciye yardım için gelen Altunizade Rotary Kulübü, binamızın eğitim hizmeti veremeyecek kadar kötü görüldüğünü

genel merkezlerine bildirip, yardım edeceklerini söylemişler ve neticede genel merkezlerinden Akut Acil Hemşirelik Bölümü açma teklifinin karşısında, binanın geri kalan işlerini ve çevre incelemesini bitirmeyi vaat etmişlerdir. Heyecanla bu teklifi ilgili makamlarımıza iletmemize rağmen, olumlu cevap alınamadığından bu proje de kalmıştır.

Yine 2001 yılında Selçuk Ecza İlaç Firması yetkilileriyle yaptığım girişimlerde binanın geri kalan işlerinin ve çevre düzenlemesinin bitirilmesiyle ilgili çok olumlu cevap almamıza karşılık, binanın isminde Validebağ Ahmet Keleşoğlu Anadolu Sağlık Meslek Lisesi gibi bir değişiklik yapılması teklifini Müdürlüğümüze götürdüğümde; bunun mümkün olmayacağını, “Validebağ” isminin hiçbir şekilde değiştirilemeyeceğini bildirmeleri beni çok şaşırtmış ve üzmüştü. Mezuniyetimden hemen sonra idareci olarak başladığım (1977) bu Kurumun kıymetini ve isminin yüceliğini çok iyi biliyordum. “Validebağ ismi değişmeyecek, sadece yanına hayır severin ismi yazılacak” düşüncesini anlatamadım.

Aradan geçen yıllarda beyinlerde bu yargıyı değiştirmedim. Okul Müdürü olarak bu yargı beni üzmüştü. Eski binada sağlıklı bir ortamın olması, araştırmalarımın ve olumlu alternatiflerin sonuçsuz kalması beni üzüyordu. Bakanlıktan ödenek gelmediği için binanın bir türlü bitirilmemesi, okulda çalışan bir inşaat işçisinin dediği gibi “Alinyazımız mıydı acaba?”

Bu kadar çaresizlik içinde hayatım boyunca hem minnetle hatırlayacağım ve hep dua edeceğim üç büyük insan, bizim elimizden tutmaya başladı. Önce eski Kaymakamımız Sayın Abdulvahap Yıldırım, Belediye Başkanımız Sayın Yılmaz Bayat’la görüşerek Fen İşleri Müdürlüğünü bize yönlendirdiler.

Üsküdar Belediyesi Fen İşleri Müdürlüğümüzün proje desteği ile, yaz tatilinde çevre düzenlemesinde sit alanı engeline olumlu yazımızı alınca çok sevinmiştim. Üsküdar Kaymakamımızın teklifi ve Belediye Başkanımızın desteği ile Fen İşleri Müdürlüğü tarafından yürüme yolları yapılmaya başlandı. Bu kadar sıkıntıya ve engele karşı inancımı hiç yitirmedim. “Her karanlık gecenin bir sabahı vardır!” düşüncesiyle, doğan her güne yeni bir ümitle başladım. İşte o gün gelmişti, her şey tersine dönmüştü. Üsküdar Belediyesi’nin desteği ile kaderimiz sihirli el gibi yön değiştirmişti. Binanın çevresi ne kadar güzel olmuştu! Uzun yürüme yollarıyla okul saray gibi gözüküyor, bakmaya doyamıyorduk.

2002-2003 Eğitim yılı başında, yeni okulumuza taşındık. Her şey ne kadar güzeldi!... Geniş sınıflar, salonlar hepimizi sevince boğdu, herkesin yüzü gülüyordu. İlk iki gün bu mutlulukla yaşadık. Üçüncü günü zeminden koku gelince, araştırmaya başladık. Allah’ım bu nasıl alın yazısıydı? Böylece 4.500 metrekare alana yayılan binada kanalizasyon yoktu!... Bu kadar uğraşmadan sonra bir de bu sıkıntı çıkmıştı. Günler geçtikçe binanın, alt katı pis su atıklarıyla doluyordu adeta. İSKİ Genel Müdürümüz Sayın Veysel Eroğlu’nun katkılarıyla binaya yeniden iş ve dış kanalizasyon yapıldı. Bu arada girişimlerimizle Hastane, Huzurevi ve Öğretmenevinin de kanalizasyonları bizimkiyle birlikte yenilendi. Günlerce emek ve iş makineleri çalıştı. Belediyemizden sonra İSKİ’nin yardımıyla büyük bir iş daha başarıyla bitmişti.

Öğrencilerim şimdi huzurla, kocaman Validebağ Ailesinin pırıl pırıl genç kızları olarak, temiz derslikleri, yatakhane ve huzurlu ortamıyla başarılı ve sağlıklı eğitim görüyorlar. Güven içinde olmaları ve ilgi görmeleri onla-

rın kişiliklerini de çok olumlu etkiliyor. Bunun en güzel kanıtı, geçen öğretim yılında İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından 21 Mayıs'ta, 32 yatılı okula yapılan denetimde; "En temiz, en güvenli ve huzurlu okul" olarak birinci olmamız bizim için çok anlamlıydı. Aynı şekilde seksen kişilik Anaokulumuz da çocuklar üzerindeki ilgi ve eğitimimizle Marmara Üniversitesi Okul Öncesi Öğretmen Yetiştirme Bölümü Yöneticilerinin ilgisini çekmiş ve "Anadolu yakasının en iyi okulu" olarak gördüklerini söyleyip, son sınıf öğretmen adaylarını bizim okula staj yapmak üzere yerleştirmişlerdir.

Okulumuza bu güzellikleri, imkanları sağlayan eski Kaymakamımız sayın Abdulvahap Yıldırım'a, eski İSKİ Genel Müdür Sayın Veysel Eroğlu'na, yatılı okul imkansızlıkları içerisinde her maddi ve manevi konuda olduğu gibi yeni binamıza geçişte de gösterdikleri büyük destekten dolayı Üsküdar Belediye Başkanımız Sayın Yılmaz Bayat'a ve Belediyemizin bütün birimlerine, emeği geçen herkese şahsım ve çocuklarım adına teşekkürün ötesinde minnet ve şükran duygularımı her gün dile getireceğim.

Türk Milli Eğitimi adına sağolsunlar, varolsunlar!...

Faint, illegible text in the first paragraph.

Faint, illegible text in the second paragraph.

Faint, illegible text in the third paragraph.

Faint, illegible text in the fourth paragraph.

Faint, illegible text in the fifth paragraph.

Faint, illegible text in the sixth paragraph.

Faint, illegible text in the seventh paragraph.

Faint, illegible text in the eighth paragraph.

Faint, illegible text in the ninth paragraph.

Faint, illegible text in the tenth paragraph.

H. Celâl ASLAN

Selimiye İlköğretim Okulu \ Rehber Öğretmen

CEHALETİN FATURASI

Yıl 1989. Üsküdar'dan ayrılan Ümraniye ilçe oldu. Ben de bu ilçede "yılın öğretmeni". İlçede hızlı bir gelişim ve değişimin yanı sıra, yeni yerleşim yerleri oluşuyor, nüfus hızla artıyordu. Bölge okullarında okuyan öğrencilerin sorunsuz olmaları düşünülemezdi. Bu sorunlarla uğraşmak uzmanlık işiydi. Pek çok okulun rehberliğine yaptığım gönüllü katkılar, sanırım bana bu onurlu unvanın verilmesinde etkili olmuştu.

"İstanbul'un taşı toprağı altın" sözünü gerçek sanıp, Anadolu'nun çeşitli kentlerinden iş bulma umuduyla gelmiş, çoğu kenar mahallelerde kaçak yaptığı gecekondu-
larda oturan aile çocuklarının çoğunluk oluşturduğu bir okulda öğrenci sorunlarıyla iç içe yaşadım, görev yaptım. Günümüzde göreviniz öğretmenlikse, ister istemez kendinizi problemlerin içinde buluyorsunuz.

Ailesinin ekonomik sıkıntısını yaşayan, ilgisiz, sevgisiz büyüyen, sınıflarında öğretmeninin ilgisini çekebilmek için çeşitli davranış bozuklukları sergileyen, kendileriyle barışık olmayan, bu yüzden arkadaşlarıyla didişen, derslerine ilgi duymayan pek çok öğrencimin sorunlarına çözüm aradım, sıkıntılarına ortak oldum. Gönlümdeki hoşgörü ve sevgiyi onlarla paylaştım. Yeri geldi lokmamı böldüm, onların gıdası, suyu, havası, güneşi oldum. Bu çabalarım yıllarımı eskitse de, öğrencilerimin yüzlerinin güldüğünü görmek, öğrenme ve çalışma isteklerinin arttığını görmek, bana güç veriyor, çalışma azmimi artırıyordu. Şüphesiz bu özverili çabalarım, benim için acı tatlı unutulmaz birer anıydı. Bu anılarım içinde beni en çok etkileyen, gönlümde ve benliğimde derin izler bırakan, Cumhuriyet Türkiye'sinde cahilliğin bu kadarı da olur mu dedirtecek kadar düşündürücü bulduğum bir öğrencimin yaşadığı aile dramını sizlerle paylaşmak istiyorum. Belki birilerine ders olur düşüncesindeyim.

İşte henüz ana rahmine bile düşmeden günahsız doğacak bir çocuğa kesilen cehalet faturasının öyküsü...

Mevsim kış. Dışarıda hava çok soğuk. Ders zili çalmış, öğrenciler derste. Bir öğrenci derse girmiyor. Rehberlik servisinin kapısına geliyor, ayakta duracak halde değil. İçeriye girip girmemekte tereddütlü. Arkadaşını hasta sanan nöbetçi öğrenci imdadına koşuyor, benimle görüşmesini sağlıyor. Gerçekten öğrenci bitkin halde uyur gezer gibiydi. Adının S.A. olduğunu, 6. sınıfta okuduğunu söyledi. Kendisini kısmen tanıyordum. İçine kapanık, sessiz, sakin bir öğrenciydi. Tansiyonunu ölçtüm, çok düşüktü. Karnının aç olup olmadığını sordum, başını salladı. Belli ki karnı açtı. Önce karnını doyurup tuzlu ayran içirdim. Tuzlu ayran iyi gelmişti ki, biraz kendine geldi. "Derse girebilir miyim öğretmenim?" dedi. Gülümseyerek; "Hayır, seninle birlikte burada ders yapacağız" dedim.

Önce havadan sudan konuştuk. Maksadım biraz daha rahatlamasını sağlamaktı. Ailevi bir problemi olup olmadığını öğrenmek için sözü ailesine getirdim. Anne-babadan bahsedince S. A.'nın ruhsal hali birden değişti. Sinirli, telaşlı, şaşkın bir çocuk hali geldi üzerine. Birden gözleri dolu dolu oldu. Belli ki, ailevi bir sorunu vardı öğrencimizin. İstersen bu konuyu kapatalım, biraz derslerinden bahsedelim diyecektim, lafımı ağzımdan alıp konuşmaya başladı: “Ben asıl uykusuzum öğretmenim, uyuyamıyorum. Yaklaşık bir aydır her gece annem babam kim diye düşünüyorum. Aslında kim olduklarını öğrendim. Ama, onların yüzüne haykıramıyorum”, dedi. Duyduğu üzüntü yüzünden belli oluyordu. Konuşmasına tekrar devam etti. “Bu güne kadar abla dediğim kişi annemmiş, enişte dediğim adam da babammış”, deyince; nerden bu bilgiyi edindiğini sordum. Köylülerinin söylediğini, hatta bu konuda yemin de ettiklerini ifade ederek; “Bu gerçeği öğrenince düşünmeye başladım. Okumak ve yaşamak istemiyorum”, dedi ve gözyaşlarını tutamadı.

S. A.'nın bu sözleri beni de etkilemiş olacak ki, onu teselli edecek sözler söylemek istedim, kelimeler dilime dolaştı. İmdadıma tenefüs zili yetişti. İçeriye her an bir başkası girebilirdi. Çünkü, ikimiz de şaşkın haldeydik. İlk işim rehberlik odasının kapısını kilitlemek oldu. Öğrencimin anlattıkları çok özeldi. Asla duyulmamalıydı. Bizim meslekte gizlilik ve sır saklama temel ilkedir. Bu ilkelere uyulmazsa öğrenci problemlerinin çözümü zorlaşır.

Sıra öğrenci velisiyle görüşmeye gelmişti. S. A.'dan ablasının telefon numarasını alıp, evine telefon açtım. S. A.'nın durumu ile ilgili görüşmek istediğimi, mümkünse okula gelmesini rica ettim. Öğrencimizi, biraz dolaşması için nöbetçi refakatinde bahçeye gönderdim. Çok geçmeden iki genç bayan tedirgin vaziyette odama girdi. “Hayrola hocam, beni niye çağırdınız, yoksa S. A.'ya bir şey mi

oldu” deyince; gülümseyerek, “Pek hayır değil. S. A.’ya bir şey olmadı. Korkarım, biraz sonra size birşeyler olabilir” cevabını verdim.

Bu sefer görüşme masamda öğrenci değil bir veli oturuyordu. Hemen söze başladım. “S. A., bugün derslere girmek istemedi. Okumak ve yaşamak istemediğini söyledi. Psikolojik bir sorunu var. Birileri ona birşeyler söylemiş olabilir mi”, dedim. Zavallı kadın biraz duraksadı. **Belli ki, yıllar önce yaptığı bir hatanın vicdan muhasebesini yapıyordu.** Gözlerinden süzülen birkaç damla yaş, eşarbının ucuyla silerek, kafasını kaldırıp yüzüme baktı. “Konuşabilir miyim”, dedi. Kolay değil ana yüreğinin dayanması. 13 Yıl oğlunu kucaklamamış, koklamamış, bir gün bile olsa oğlum diyememişti ona. İçinden kader utansın diyordu.

İşte olayın iç yüzüyle ilgili, ablanın titreyen dudaklarından dökülen sizler: “Öğretmenim, ben S. A.’nın ablası değilim, öz annesiyim. Eşim de eniştesi değil babasıdır. Yanımdaki kızkardeşim de teyzesidir. Bu gerçeği S. A. bilmiyor.” Ben söze girip “13 Yıldır bilmiyormuş ama, şimdi o çoktan öğrenmiş” deyince, iki kızkardeş büyük bir şok geçirdiler. “Nasıl olur, biz söylemedik, hangi densiz ona söylemiş olur” diye mırıldanmaya başladılar. S. A.’nın kuşkuları doğruyd.

İsterseniz bu öykünün başlangıcını annenin ağzından dinleyelim:

“Hocam biz, S ... şehrinin bir köyündeyiz. Babamın hiç oğlu olmadı. Biz ikimiz kızıyız. Babamın erkek çocuğu olmadığı için konu komşu ve akrabalar “Sen ne biçim erkeksin, niçin erkek çocuk yapmıyorsun, senin soyunu kim devam ettirecek” diye diye babamı adeta deli ediyorlardı. Zavallı babam, bu türlü sözlere çok üzülyordu. Ben büyüdüm, serpildim, evlenecek çağa geldim. Bu sözlerin hala devam etmesi beni de etkilemişti. Bin gün babama

“Baba ben evlenince eğer ilk çocuğum erkek olursa çocuğumu size vereceğim, nüfusunuza geçirirsiniz” dedim. Hoca efendi, bizimki cahillik işte. Babam da olmaz kızım, demedi. Bu fikrimi evleneceğim kişiye de kabul ettirdim. Kim bilir, belki Allah’ın hikmetidir. İlk çocuğumuz oğlan oldu. Biz de çocuğumuzu anne babama vererek nüfuslarına geçirttik. S. A.’yı annem babam büyüttü. Bu yaşa kadar onlara anne baba dedi. Küçük yaşlarda bu gerçeği ona söylemeyi hiç düşünemedik.”

Zavallı anne içinden, “**aman Allah’ım biz bu hatayı nasıl yaptık**” dercesine hayıflanırken, konuşma sırası bana gelmişti. “Hanımefendi, cahilliğinizin faturasını bu yaşa kadar S. A.’ya ödetmişsiniz. Oğlunuzun ruhsal durumu iyi değil, onu kaybedebilirsiniz. Bu olayın mutlaka bir çözümü olmalı” dedim. “Bu gece ailecek düşünün, yarın iki aile okula geleceksiniz. Okul Müdürümüzün de iştirakiyle, yine burada S. A.’nın sağlığı ve eğitimi için çözüm yolları üretelim” dedim. S. A.’yı içeri aldım. Talihsiz öğrencimiz başını öne eğdi, menekşe gibi boynunu büktü. Gözlerinden yaşlar döküldü. Ona, “Öpebilir misin annenin elini” deyince yüzünde gülücükler, gönlünde sanki güller açtı. Anne sözcüğü onu çok mutlu etmişti. Önce benim elimi, sonra da onların elini öptüğünü hatırlıyorum.

Ertesi sabah S. A. için yeni bir gün doğmuştu. Güneşin parlayan yüzü, S. A.’nın gelecek günlerinin mutlu geçeceğini sanki müjdeler gibiydi. Çünkü S. A., anne babasıyla birlikte gelmişti okuluna. Aile mutluydu, S. A. artık bizim oğlumuz diyerek, bağırklarına bastılar. Öğrencimiz, geçte olsa ermişti muradına...

Yukarıdaki öyküme dayanarak anne ve babalara seslenmek istiyorum: Çocuğunuzun sağlıklı gelişmesini, mutlu yaşamasını, okulunda başarılı olmasını istiyorsanız; lütfen, onları sevgi ve şefkatinizden mahrum etmeyin. Sevgi ve şefkat, çocukların en değerli manevi gıdasıdır.

H. Mahmut YÜCER

Esatpaşa İmam Hatip Lisesi \ Müdür Yardımcısı

RESMİYETİ AŞMAK

Bir sonbahar günüydü. Köye yaklaşmıştık. Otobüsün penceresinden sızan güneşin ilk ışıkları, üzerimde sabahın serinliğinden kalan üşüme ve heyecan hissini ısıtarak tatlı bir ruh haline çeviriyordu. Biraz sonra köy girişinde bulunan sağlık ocağının önünde durduk.

Arabanın buradan ileri gitmediğini, okula yürüyerek ulaşabileceğimi söylediler. Hayvanlarını otlatmaya götüren ve tarladaki işine geç kaldığı belli olan birkaç kişinin tebessümle karışık “hoş geldiniz Hocam” sesleri yükseliyor, öğretmenliğimin ilk gününün sevincine tatlı bir gurur katıyordu. On dakikalık yürüyüş sonucu, köy yamacından çam fidanlarıyla kaplı geniş bir alana kurulu, beyaz boyalı okul binası gönüdü. Tam karşısındaki çayırık alanda bulunan küçük ve şirin çeşme, buraya ayrı bir güzellik katıyordu.

Haftanın ikinci günüydü, önceden öğretmenin geleceği haber verildiği için çocuklar bahçede oynuyordu. Geldiğimi görünce hemen toparlandılar, kısa bir konuşma

yaparak sınıfa girdik. Bu esnada torunlarını okula kaydet-
tirmek için gelen birkaç hanım da bizi izlemişti.

Beş sınıf öğrenci aynı mekanda eğitim yapmak zo-
rundaydık. Hemen öğrencilerin isim listesini çıkararak,
seviyelerine göre tasnif ettim. Çoğunun okul forması,
kırtasiye ve okul gereçleri yoktu. Olsun, zamanla tamam-
lanmayacak hiçbir şey yoktu, ellerindeki yeterdi. Hem
günlük şehre gidip dönen araç da vardı ya!

Eğitim süresinin ilk ayını geride bırakmıştım. Öğren-
cilerimle Beden Eğitimi dersi için topluca okul bahçesine
çıkış, “yağ satarım, bal satarım” oynuyorduk.

Tam o sırada, biraz uzağımızda meraklı bakışlarla bizi
izleyen sekiz-dokuz yaşlarında bir kız çocuğu dikkatimi
çektir. Çarşaf parçası olduğu anlaşılan kuşakla sırtına başka
bir çocuk sarmış, yarıdan bağladığı eşarbi altından kıvrıcık
saçları omuzlarına dökülmüş; simsiyah iri gözleri, kıpkır-
mızı yanakları köyün tertemiz havasını yansıtıyordu. Fazla
belli etmeden onu izlemeye başlamıştım. Sırtındaki ço-
cuğu avutmak için ayaklarıyla tempo tutmaya çalışıyor,
sağa sola sallanıyordu.

Yeni ders için içeri girdiğimizde, aynı çocuğu bu defa
penceremizin önünden geçerken, bahçede koştururken,
sınıf içerisine bakmaya çalışırken görüyordum. Okul ça-
ğındaki bu yavrunun dışarıda gezinmesi beni meraklan-
dırmış, o zamana kadar köyde başka çocukların olabile-
ceği aklıma gelmemişti.

Hemen sınıftaki öğrencilerime yönelerek kim oldu-
ğunu, niçin okula kayıt yaptırmadığını sordum. Öğrenciler
bilmediğim bir şeyi haber vermenin heyecanı ile her biri
bir taraftan bölük pörçük; adının Zeynep olduğunu, anne-
sini iki sene önce kaybettiğini, babasının tarlada çalıştığını,
onun da sırtındaki kardeşine baktığını, ev işlerine yardımcı
olduğunu anlattılar. Daha önceki öğretmen de okula kayıt

etmek için uğraşmış ama Zeynep'in babasını ikna edememişti. Resmen kayıt edemediği öğrenciyi de okula başka türlü yaklaştıramamıştı.

İçimden "ah resmiyet, ah" diye bağırarak geliyordu. Dersi bırakıp dışarı çıktım, elimle işaret ederek "Zeynep buraya gel" diye seslendim, kızcağız adıyla çağırılmasına şaşırılmıştı, kötü bir şey yaptığını zannederek durakladı. Sesimi biraz daha yumuşatarak, "korkma evladım, bir şey yok, sana sevineceğin bir şey söyleyeceğim yaklaş! Yaklaş!" dedim. Önüme doğru gelirken heyecanlanmış, "bi daha gelmem....., bi daha bakmam..... öğretmenim" diye mırıldanıyordu. Anlaşılan daha önce uyarılmış veya korkutulmuştu.

Elimle sırtındaki çocuğun saçlarını okşayıp sordum:
Bu senin kardeşin mi?

"Heee",

Sen mi bakıyorsun?

"Heee",

Yemeğini de yapabiliyor musun?

"Hı... hı...."

Adı ne?

"Ahmet"

Kaç yaşında?

"Üç"

Aferin sana... babanın yemeğini de yapabiliyor musun?

Sorular uzadıkça rahatlamaya başlamıştı.

İçerde biraz oturmak ister misin?

"Bilmem"

Gel, gel ama Ahmet ağlarsa söylemeden dışarı çık olur mu?

"Oluuuuur."

Böylece tanışmış olduk. Mahcup, mahzun ve utan-
gaçtı. İki kardeşi kapıya yakın bir sıraya oturttum. Önle-
rine müsvedde kağıt ile kalem koydum, kardeşine resim
yapmasını söyledim. Sınıfa dönerek bundan sonra Zeynep
ile Ahmet'in sınıfımızda misafir olacağını, zaman zaman
gelip bir miktar bizi izleyeceklerini, Ahmet'in yapacağı
yaramazlıklara aldırnamalarını, küçük kardeşleri ne ya-
parlarsa yapsınlar önemsenmemesi gerektiğini anlattım.
Tekrar dersime döndüm.

On-on beş dakika geçmemişti ki, Ahmet yerinden
kalkıp sınıfın ortasına doğru yürüdü, bütün öğrencilerin
dikkati o yöne çevrildi. Anlaşılan oturmaktan sıkılmış,
kendince gezintiye çıkmıştı. Zeynep ise yerine döndürmek
için onu teskin etmeye çalışıyordu. Dersimi keserek Zey-
nep'e bu günlük bu kadarın yeteceğini, kardeşini alıp çık-
masını, yarın yine korkmadan gelmesini, Ahmet ne kadar
uslu durursa o kadar sınıfta oturabileceğini söyledim.

İlk gün on beş dakika süren sükûnet, ikinci, üçüncü
gün, artarak kırk dakikaya çıktı. Bir hafta geçmişti, bir ak-
şam vakti Zeynep'in babasını ziyaret ettim. O da çocukla-
rının ara sıra okula giderek ders dinlediklerini, resim yap-
tıklarını duymuş, kendi işini engellemediği için rahatsız da
olmamıştı. Ona Zeynep'in okuma isteğini, akranları ara-
sında geri kaldığını, ezilmemesi gerektiğini, defter ve kitap
almasını, akşamları derslerinde yardımcı olursa çok kısa
zamanda okumayı söküp yaşıtlarına yetişebileceğini anlat-
tım.

Birinci dönem sonuna gelindiğinde Zeynep ve karde-
şinin sınıftaki ders süreleri öğle tatiline kadar uzamış,
Zeynep okuma yazmayı öğrenmişti. Yaşı onun için avan-
tajdı. Üçüncü sınıftaki arkadaşları ve hemen yanı başında
yapılan dört işlemle ilgili alıştırmalar dikkatini artırmaya,
öğrenmeye teşvik edici unsurlar olmuştu. İki yılın getirdiği
açlığı bir anda gidermeye çalışıyor gibiydi.

Teneffüslerde okulun maskotu Ahmet'ti. Altını ıslattığında ablasının değiştirmek için eve gidip geleceği biliniyordu. Artık tebeşir yemeye teşebbüs etmiyor, karaladığı yüzlerce müsvedde kağıdı bakacağımı bildiği için yırtmıyordu. Mırıldanması, hatta uyuklaması diğer öğrencilerle olan dersimize zarar vermiyordu.

Ertesi sene Zeynep'i üçüncü sınıf öğrencileri arasına yerleştirdim. Kâh yarım gün, kâh tam gün okula devam ediyordu. Ahmet'in yaşı büyümüştü. Çoğunlukla okul önündeki kumlar üzerinde oynuyor, yağışlı olduğu zamanlar içeri alıyordum.

İki sene görev yaptığım köyden tayin olup ayrılırken, geride işlenmiş bir maden daha bırakmanın sevincini, gururunu, mutluluğunu taşıyordum. Geride belki bir öğretmen, belki bir doktor, hepsinden önemlisi eğitilmiş bir anne bırakmanın huzurunu duyuyordum. Bu huzur, resmiyeti aşmanın (mevzuatı doğru kullanmanın), sabrın, tahammülün ve azmin sonucuydu.

SIRA SENDE

Yeni okulumdaki görevimin ikinci haftasıydı. Teneffüs zili çalmış, sınıftan henüz çıkmamıştım. Arkamdan çekingen ve ürkek tavrıyla "Öğretmenim" dedi, döndüm; elinde ders defteri ile bir gün önce tahtada ders anlatan öğrencimdi. İsmi hatırlamıyordum. Titreyen sesiyle "Hocam özür dilerim, bir şey sorabilir miyim?" dedi. Bir gün önce sınıfta anlattığım dersi, medenî cesaretiyle net bir biçimde tekrar etmiş, ben de ödül olarak onu bütün sınıfa alkışlatmış, defterine birkaç övgü dolu satır karalamıştım. Yazdığım övgü dolu cümlelerin altına attığım imzayı göstererek, ilk ismimin açılımını soruyordu. Şim-

diye kadar ilk ismimi kimseye söylememiş, kimse merak etmemiş, imzalarım da sadece ilk harfini kullanmıştım. Doğrusu ben de kullanılmasını istemiyordum herhalde. “Hayırdır” dedim. “Hocam bu şayet ise, siz benim annemin öğrencisi olmalısınız” dedi. Bu defa heyecanlanma ve meraklanma sırası bana gelmişti. “Evet doğru ama, annen kim?” diye sorduğumda, bir çırpıda” deyiverdi.

Yüzüm tekrar kızardı, öğrencilik heyecanım yeniden bastı. Aradan tam on dört yıl geçmişti ama dersteki ciddiyetini, titizliğini, sınıfa hakimiyetini, ders dışındaki dostane ve yardımsever kişiliğini iliklerime kadar yeniden hissetmiştim. Lise dönemi hatıralarımda iz bırakan iki hocamdan biriydi. Ziyaret etmeyi çok istiyordum ama hangi şehirde olduğunu bilmiyordum. İşte şimdi çifte sevinç yaşıyordum; hem görebilecektim, hem de kızı artık öğrencimdi.

Sağ-sol kamplaşmalarının iyice hissedildiği bir dönemde, iradesi dışında okulumuza gelmişti. Hemen her gün kavgalar, protestolar, boykotlar oluyordu. Okul şehir dışındaydı. Ulaşım aracı yoktu ve çarşıdan hızlı bir yürüyüşle ancak kırk-elli dakikada çıkılıyordu. Ders saatleri fazla, uygulamalı atölye dersleri ağırlıklıydı. Sabah alacakaranlıkta yola çıkıyor, akşam geç vakitte eve dönebiliyorduk. Sokakların ve yolların tenhalaşmaya başladığı o saatlerde, aynı güzergahta, giyimi ve vakur yürüyüşüyle kendini fark ettiren hocamıza tesadüf ederdik. Çoğunlukla önüne geçmemeyi tercih ederdik.

Küçük bir Anadolu kasabasıydı ve okulda her kesimden öğrenci vardı. Ezici çoğunluğu köylerden gelip gidenler, başka okullardan tasdikname ile bu okula gelenler, Arnavut, Gürcü, Trakya ve Azerbaycan muhaciri, Alevî, Sünnî vs. öğrencilerden kurulu kozmopolit bir yapıya sahipti. Ancak bunun bizim için hiçbir önemi yoktu, ö-

nemli olan kiralanan tek odalı öğrenci evlerinde hafta sonuna kadar yenecek nevale, orman memurlarına yakalanmadan getirilecek birkaç çuval yakacak odun ve ödenecek elektrik faturası idi. Çoğunluk aynı sıkıntıları çekiyordu. Bir de daha çok şehirli çocukların öncülüğünü yaptığı ve bizim için fantezi olan, gittikçe de ağırlığını hissettiren sağcılık-solculuk tartışmaları....

Haftanın üç gününü okulun alt tarafında bulunan atölye binasında geçiriyorduk. Geriye kalan iki günde ise kültür derslerine uyum zorluğu çeker, ege sallamaya, kaynak yapmaya, matkap, vargel ve freze kullanmaya alışan ellerimiz, kalem ve defter taşımaya zorlanırdı. Gelecekte ne olacağımızı bilmiyorduk, liseyi bitirmek üzereydik fakat idealimiz ve hayalimiz yoktu veya hala belirginleşmemişti.

Önce bize kitabın önemini anlattı. İyi sağcılığın veya iyi solculuğun, köylülükten kurtulup kendimize, ailemize yardımcı olmanın, yabancı devletlere üstünlük sağlamanın kitap okumaktan geçtiğini söyledi. Akıcı ve bilgece konuşuyordu, ciddiyeti ve yerinde müdahaleleriyle, gırgır ve şamataya meydan vermiyor, düşük bir ses tonuyla fırçasını atıyor, yiyen de bir daha gıkını çıkarmıyordu. Tam vaktinde sınıfa giriyor, tam vaktinde dersini anlatıyor, ödevi iyice tarif etmiş olarak dersi bırakıyordu. Sadece kitapla, sadece yazdırmakla, ya da tamamen öğrenciye yüklenmekle dersi işlemiyordu. Her yöntemi, her ders aracını ölçülü ve sürekli kullanıyordu. Artık deftersiz veya kitapsız gelmiyor, ödevlerimizin kontrol edileceğini biliyorduk. Dövmüyordu, bağırıyordu, küçük düşürmüyordu. Kabadayı, kavgacı, hırpo, tembel, şamatacı, idareyi bezdiren öğrenciler bile uyarıcı, iğneleyici konuşmalarından etkilenir, sürekli erdem eksikliğimizi vurgulayan nasihatları hepimizin üzerinde etkili olurdu.

Bir gün sınıfı topluca alıp önünden geçmekten çekindiğimiz idare bölümüne geçirdi, yıllardır kapalı duran kü-

tüphanenin yerini öğretti. O ders saatinde zihnî çalışmaya hep tercih ettiğimiz bedensel çalışmayla kütüphaneyi bir güzel temizledik, rafları sildik. İlk defa bu kadar çok kitabı bir arada görmüş, sıkıcı olan ders kitaplarından başka kitapların da varlığını öğrenmişim. Gerçi kasabadaki tek kırtasiye dükkanının vitrininde Tommiks, Zagor, Tarkan, Kara Murat dergileri yanında Barbara Cartlant'ın romanlarını seyrederdim ama onları sadece şehrin zenginlerinin alabileceğini düşünürdüm.

Artık kütüphanenin yolunu öğrenmişim. Paraya ihtiyaç duymadan bir grup arkadaşla her gün uğrayıp takas yapabiliyordum. Çoğunluğu Kültür Bakanlığı ve Milli Eğitim Bakanlığı yayınlarından oluşan, Şark ve Garp Klasiklerini, Tanzimat ve Cumhuriyet Dönemi Türk Roman örneklerini okumaya başlamışım. Namık Kemal, Ziya Paşa, Muallim Naci, Filibeli Ahmed Hilmi, Halide Edip, Tolstoy, Dostoyevski'nin eserlerini okuyarak; sadece siyasi değil, edebi akımların da varlığını öğrendim. İdare bölümüne yakın duran duvar gazetesine ilgim arttı, çeşitli edebiyat organizelerine katıldım, ilk defa düzenlenen şiir okuma ve yazma yarışmalarında derece aldım.

Sadece bizim grup da değil, aslında okul genelinde kıpırdanma başlamıştı. O devreye kadar kalem ve defter kullanmayı sevmemiştik ama verdiği ödevleri takip etmesi, konu anlatacak öğrencileri bir iki gün önceden çağırıp ilgilenmesi, her öğrenciyi motive ediyor; arkadaşları arasında mahcup olmamak için hazırlanmasını sağlıyordu. Artık okul genelinde edebiyat dersine ait konular, edebî akımlar, edebî kişilikler konuşuluyor; şakalarda yeni öğrenilen nükteler, mısralar, edebî terkip ve deyimler kullanılıyordu. Namık Kemal'in "Hürriyet Kasidesi", Şeyhî'nin "Harnâme"si, Fuzûlî'nin "Su Kasidesi"nden hafızamda kalan mısralar o günlerin hatırasıdır. Hele Bâkî'nin hayatını anlatıp şiirlerinden örnekler verdiğim günün ertesinde

diğer sınıflarda ismimin öğretmenim tarafından yâd edilmesi, hayatımda en çok gururlandığım gün olmalıydı. Ancak, o yılın sonunda “kubbemizde hoş bir sadâ bırakan” öğretmenimizi yine siyasi bir kararla uğurlamak zorunda kaldık.

Aynı sene sonunda, on iki yıllık okul tarihinde ilk defa üç kişi birden üniversiteyi kazanmıştık. Bu başarı bize değil ona aitti.

Aradan yıllar geçmişti ve şimdi o öğretmenimizin kızı başka bir kentte karşımda duruyordu. Hemen annesini sordum, ilk fırsatta ziyaretine gittim. Beni yılların verdiği tahavvül ile unutmuş, ama imzamdan tanıyacak kadar karakterimi zihninde canlı tutmuştu. Öğrencilik heyecanıma, hayat boyu sürececek meslektaşlık gururu ve muhabbeti eklenmiş oldu.

Bir yıl sonra öğrencim üniversiteyi kazanıp bir başka şehre giderken ben de Üsküdar’a nakloldum.

Tam altı yıl geçti. Bir akşam evde telefon çaldı. Arayan yine oydu. Bana ulaşabilmek için hayli çabalamıştı. Annesinin selamını ve iyi dileklerini bildiriyordu. Üniversiteyi bitirmiş, yüksek lisansını tamamlamıştı. Tayin beklediğini, doktora yapmak için İstanbul’a gelmek istediğini söylüyor, kalacak yer konusunda yardım istiyordu. Aradan birkaç güç geçti, bu defa tayininin Üsküdar’a çıktığını müjdeliyordu. Okul ismi sorunca, tayin kararnamesini bulmak için biraz beklememi söyledi. Döndüğünde, “..... İlköğretim Okulu’na çıktığını haber verdi. İlk ismimi sorduğu an gibi yine şaşırmış ve heyecanlanmıştım, biraz duraksadım. Merak sırası ondaydı ama fazla bekletmeden “hayırlı olsun kızım, demek ki sıra sana gelmiş” deyiverdim. Çünkü söylediği okul, oturduğum mahallede ve iki kızımın halen öğrencilik yaptığı yerdı.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header.

Handwritten text in the upper middle section of the page.

Handwritten text in the middle section of the page.

Handwritten text in the lower middle section of the page.

Handwritten text in the lower section of the page.

Handwritten text in the lower section of the page.

Handwritten text in the lower section of the page.

Handwritten text in the lower section of the page.

Handwritten text in the lower section of the page.

Handwritten text at the bottom of the page.

Hacı YILDIRIM

Ümraniye Davut Akidil İlköğretim Okulu \ Fen Bilgisi Öğretmeni

BİZ RUHU

Anadolu'nun şirin bir ilçesinde bulunan yatılı bir Kız Meslek Lisesinde, mesleğimin sekizinci yılına başlıyordum. Her eğitim yılı yeni göreve başlamış gibi istekle, sabır ve incelikle kendimi hazırlıyordum. Fedakarlık ve özveri isteyen bir mesleğim olduğunu biliyor, yaşıyordum. Kendimi, inançla çalışarak bir şeylerin değişeceğine inandırmıştım. İnanıyorsanız yorulmazsınız.

Gerek toplantılarda, gerek öğretmen arkadaşlarla ikili konuşmalarımızda eğitim ve öğretimin uygulaması konularında uzun uzun tartışıyor, konuşuyorduk. Bütün konuşmalarımızda kendimizi hep haklı çıkarıyorduk. Kusur sistemde, yönetenlerde, öğrencide, velilerde oluyordu. Mevcut durumumuzun değişmesi, bu kısır döngünün dışına çıkmamız gerektiği konusunda o an için hemfikir mişiz gibi görünüyorduk; oysa kurulu düzeni devam ettiren alışkanlıklarımızı tekrarlamaktan başka bir şey yapmıyorduk. Eleştirilerimin yanında öğretmen ve yöne-

tici arkadaşlarımın da reddedemeyeceği öneriler sıralıyordum. Bütün olmazlara karşın inandıklarımı somut öneriler halinde her seferinde tekrarlamaya devam ediyordum. Bir yandan da her fırsatta düşündüklerimi uygulamaya geçirecek süreci oluşturmaya çalışıyordum. Sahip olduğumuz maddi ve manevi değerlere baktığımızda, olmamız gereken yerde olmadığımızı görüyordum. Okulumuzun fiziki yapısı, araç-gereç durumumuz iyi durumdaydı. Öğrencilerimizin saflıkları, öğrenmeye olan açlıkları yüzlerinden okunuyordu biraz da sevdiklerinden ayrı olmanın burukluğu...

Okulda çalışan herkes, iyi niyetle görevlerinin gereğini yerine getirmek için çalışıyor, ancak özlediğimiz eğitim ortamını yaratamıyor; bizleri ve öğrencilerimizi tatmin edecek derecede bir başarı ortaya koyamıyorduk. Bireysel iyi niyetlerin, çabaların yeterli olmadığını görüyor ve yaşıyorduk. İyi kötü bir okul ortamımız vardı. Ama bizlerden bekleneni verememiş olmanın burukluğu, öğrencilerin mutsuzluğu ortadaydı. Kitap okunmuyor, derslere yeterince çalışılmıyor, farklı bir etkinlik ortaya konmuyordu. Kol çalışmaları ve sosyal etkinlikler formaliteyi yerine getirmediği öteye gitmiyordu. Bu belirsizlik, öğrencilerin dışarıdan destekli siyasal ve ideolojik çatışmalara yönelmesine ortam sağlıyordu.

O yıl okulda münhal bulunan yönetici kadrosu için başvuru imza sirküsü çıkarıldı. Müdür Yardımcılığına başvuruda bulundum. Altı ay sonrasında onayım geldi. Ve Müdür Yardımcısı olarak çalışmaya başladım. Tek başıma birşey yapamayacağımı biliyordum. Yapacağım çalışmaların bir ekip çalışması şeklinde olabilmesi için, arkadaşlarımı ikna edebilecek bir süreç oluşturmalıydım. Öncelikle öğrencilerle konuşup onlara daha temiz, düzenli, kendile-

rine yakıştır bir okul ortamı oluşturabileceğimiz fikrini onlarla paylaştım. Benim inandığım şeyleri yapacağıma olan inançlarını, heyecanlarını gözlerinden okuyordum büyük bir grup öğrencimin. Gönüllü öğrenciler ve birkaç öğretmen arkadaşım ile kurallarımızı belirleyip çalışmalara başladık. Öncelikle mevcut durumdaki imkanlarımızla bir şeyler yapacaktık. Zorunlu haller dışında, parasal harcamaya gerek duymayacaktır.

Okulun iç bölümlerini ve okul bahçesinin bütün birimlerini, sınıflar arasında paylaştırdım. Her sınıf kendi sorumluluk alanlarının temizliğini yapacak, temiz tutulmasından ve düzeninden sorumlu olacaktı. Hemen çalışmaları başlattık. Kullanılmayan küçük odalardan birini düzenleyip okuma odası oluşturduk, Bilim Teknik ve Bilim Çocuk dergilerine abone olduk. Başka bir odayı, atıl halde bulunan masaları onarıp birkaç takım satranç alarak satranç odası düzenledik. Bütün birimlerin eksik ve fazla malzemelerinin listesini çıkardık. Bütün bu çalışmalarla birlikte bir şeyler değişiyordu. Diğer arkadaşlarımız ve dışarıdan seyreden öğrencilerimiz tarafından fark edilmeye başlanmıştı. Başlangıçta yüksek sesle söylenen olmazlar yavaş yavaş etkisini yitiriyor, güç geçtikçe ekipteki sayımız artıyordu. Öyle ki, başka okullarda çalışan arkadaşlarımız boş zamanlarda bize katılıp bizimle çalışmaya başladılar.

Kitap edinme ve kitap okuma kampanyaları başlattık. Yüz tane kurum ve kuruluşa mektup postaladık. Buralardan beşyüz adet üstünde kitap gönderildi okulumuza. Köyde sınıf öğretmeni olarak çalışan, tiyatro eğitimi almış bir öğretmen arkadaşımızın yardımı ve katılımıyla o bölgenin ilk “Kız Meslek Lisesi Tiyatro Topluluğu”nu kurduk. Bir grup öğrencimize tiyatro eğitimi verirken; Anası-

nıfı öğrencilerine, lise öğrencilerine ve yetişkinlere tiyatro oyunları hazırlayıp oynadık. Tiyatro salonu olarak kullandığımız yer; yıllarca depo olarak kullanılmış okulun bodrum katında; küçük, sahnesi olan bir salondur. Temizliğini yapıp resimler yaptık duvarlarına. Dekorundan kostümüne her şeyini biz hazırladık. Sahnedeki arkadaşlarını sandalye ve koltuklarında alkışlayan öğrencilerin sevinci ve mutluluğu salona sığmıyordu.

Okul dergisi çıkarmaya karar verip dergi hazırlıklarına başladık öğrencilerimizle. Öğrenciler için heyecanlı ve farklı bir süreç başlamış oldu. Öğrencilerin kendi yazdıkları şiirler, öyküler, çizdikleri resimler, karikatürler; başka kaynaklardan araştırıp getirdikleri bilgiler çok güzeldi. İsmi bulunmasından, yazılıp kontrol edilmesine, biçiminden, dizgisine kadar günlerce uğraşının ve imce çalışmasının ürünü olan dergimiz baskıdan çıkıp bize ulaştığında öğrencilerin heyecanı ve sevinci görmeye değerdi. Onların üretimiydi. Üretmişlerdi onlar da.

Okul bahçesine ustalığını benim, ameleliğini hizmetli arkadaşların yaptığı beton harçlı taş duvarlar ördük. Çiçeklikler yapıp çiçekler ektik, ağaçlar diktik. İşçi elbisesi içinde beni gören öğrenci velileri ve okula gelen misafirler, şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı. Öyle ki bazı arkadaşlarım bu yaptıklarımın karşılığında kimsenin beni ödüllendirmeyeceğini, farklı maaş ödenmeyeceğini söyleyebiliyorlardı. Oysa benim öyle kaygılarımın olmadığını da biliyorlardı. İnsanları alışkanlıklarından koparmanın ne kadar zor olduğunu, çok farklı durumlarda örnekleriyle yaşadım ve gördüm.

İki yıllık bir çalışmanın sonunda kimsenin reddedemeyeceği bir değişim yaşıyorduk. İlçede yapılan bilgi yarışmalarını her yıl alt sınıflarda takip ederken, artık en ön

sıraya geçmiştik. Her hafta farklı bir konuda etkinliğimiz oluyordu. Uyguladığımız önleyici disiplin anlayışıyla öğrencilerle sorun yaşamıyorduk. Buldukları ortamdaki değişim onları mutlu ediyordu. Velilerimizin tepkilerinden bunu çok iyi anlıyorduk. Okulda açtığımız Bilgisayar, İngilizce, Bağlama, Çocuk Gelişimi, Ana-Baba Eğitimi gibi kurslarla halktan insanların okuldan faydalanmalarını sağlıyorduk.

“Ben yaptım” demiyordu kimse yaptığı iş için. Biz çalışıyor, üretiyor, yapıyorduk artık. Gücümüz yarattığımız sinerjiydi. Başarmış olmanın, kendi değerlerimizi yaratır hale gelmenin mutluluğunu yüreği bizimle olup bize inananlarla paylaşıyorduk. İnançtı, sevgiydi, saygıydı, güvendi “ben”leri “biz” yapan.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or introductory paragraph.

Handwritten text in the middle section of the page, appearing to be a list or detailed notes.

Handwritten text in the lower middle section of the page, continuing the notes or list.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a conclusion or final notes.

Haluk KARLIK

Türkan Sabancı Görme Engelliler İlköğretim Okulu
Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni

ANILARDAN BİR DEMET

Öğretmenlikte anılar çoktur Hele benim gibi. lise, ortaokul ve ilköğretim olmak üzere dokuz okul dolaşan bir öğretmenin anıları pek çoktur 1980 Yılında Ankara Üniversitesi ilahiyat Fakültesini bitirdim Öğretmen olmayı kafama koymuştum. Öğretmenlikle ilgili evrakı tanzim ederek Milli Eğitim Bakanlığına teslim ettim Ankara Merkez İmam-Hatip Lisesi'nde Aralık ayında öğretmenlik için kura çekimi gelip çattı. Sabahleyin erken saatte kura çekilecek binanın önünde beklemeye başladım. Sınıf arkadaşlarım arasında da bu kura için müracaat edenler vardı. Bahçede sohbet etmeye başladık. Her arkadaşım belli bir bölge ve il adı vererek, orada çalışmak istediklerini söylüyorlardı. Sıra bana geldi; "Ben Ankara veya kendi bölgem olan Çankırı'da çalışmak isterim, İstanbul çıkarsa ve kız lisesi olursa gitmeyi düşünmüyorum" dedim Bunun üzerine gülüştük

Nihayet gerekli hazırlıklar bitirildi, kura çekimi başladı. İsmi okunan sahneye gidiyor, elini kutuya atıyor, kağıttaki okulu okuyordu. Sıra bana geldi, besmeleyle elimi kutuya daldırdım. Yüksek sesle okumaya başladım.
İSTANBUL KADIKÖY KIZ LİSESİ!

Şaşırdım, kızardım, bozardım, sanki tepemden kaynar sular dökülmeye başladı Sevinmem mi, yoksa üzülmem mi gerekir, doğrusu düşünemiyordum Çünkü biraz önce çok büyük laf etmişim. Öğrendiklerimi öğrencilere anlatmanın zamanı gelmişti. Heyecanla göreve başladım Cıvı cıvı bir okuldu Derslere girip çıkmaya başladım Öğrenciler derste, teneffüste bol bol sorular soruyor, dini konularda meraklarını gideriyorlardı. Okulda yüzü aşkın öğretmen görev yapıyordu. Hizmet suresi 35-40 yılı bulan öğretmenler vardı İçlerinden biri; "Kardeşim, bu okul sıralı okuldur Bizler, yirmi yıl Anadolu'da, on yıl İstanbul'da görev yaptıktan sonra bu okula atandık Sen ilk kurrada Bakan'dan torpilli misin, nasıl geldin?" dedi. Ben de. normal bir kurraya katıldığımı, Anadolu'daki mütevazı bir liseden bu okulun hiçbir farkının olmadığını söyledim.

Öğrencilerime müfredatta yer alan konuları anlatıyor, gerekli bazı sure ve duaları ezberlemelerini istiyordum. Ancak; "Bu zamanda Fatıha ezberi de nerden çıktı?" diye şikayet eden bazı Müslüman veliler oldu. Anlatmış olduğum dinî ve ahlaki konulardan dolayı Hıristiyan velilerden ise takdir ve tebrikler aldım.

Ortaokul üçüncü sınıf Din Bilgisi dersinde "yenilmesi haram olan hayvan etleri" konusunu anlatıyordum. Dini-mize göre haram olan bir takım hayvanları sıraladıkları sonra, Hanefi Mezhebi'ne göre midye, istiridye. ıstakoz ve yengeç etlerinin de haram olduğunu söylediğimde, girmiş olduğum sınıflardan büyük tepki aldım Şikayetler Okul Müdürü'nün kulağına ulaşınca, Müdire Hanım beni odasına çağırdı "Hocam, böyle saçma konularla çocukların

zihnini neden bulandırıyor sunuz? Burası, Ümraniye'de kenar mahalle ortaokulu değil, İstanbul'un seçkin birkaç lisesinden biridir" dedi. Ben de; "Sadece ders kitabında yer alan müfredat konularını anlatıyorum isteyen yer, isteyen yemez. Ben, kimsenin özel hayatına da müdahale etmiyorum Bu okulun benim için Hakkari'nin bir ilçesindeki ortaokuldan da hiçbir farkı yoktur Türkiye sınırları içerisinde hangi okul olursa olsun ben bu konuları anlatırım" deyince; Müdire Hanım daha da sinirlendi ve bana çıkış kapısını gösterdi.

Aradan bir iki hafta geçmişti ki, Ankara'dan Milli Eğitim Bakanlığı Başmüfettişi geldi.

Ders bitimi beni çağırıp; "Midye etinin yenilmeyeceğini söylemişsin, neden bu tip şeyler anlatıyorsun?" diye sordu Ben de müfettişe, ders kitabında aynen anlattığım gibi yazılı olduğunu söylediğimde, ders kitabını istedi, ilgili sayfaların fotokopisini aldı.

İfademden sonra, güya çocukların kafasını bulandırdığım için kınama cezası verildi.

Aradan yaklaşık bir ay geçmişti ki, Milli Eğitim Bakanlığı'ndan resmi bir yazıyla ilgili kitabın 34. ve 35. sayfalarında yer alan "yerilmesi haram olan hayvan etleri" konusunun yazılı ve sözlü sınavlardan çıkarıldığı belirtildi Daha sonra 1982 Anayasasıyla da mecburi bir ders olan Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinin 8 yıllık müfredatı içerisinde yukarıdaki konuya yer verilmedi.

Bir veli görüşmesinde, bir öğrencinin babası beni ısrarla evine davet etti. Bir hafta sonra, belirtilen saatte evine gittim. Sohbet tatlıydı, bir hayli uzadı. Öğle vakti geçmişti. Ben uygun bir odada namaz kılmak istediğimi söyledim. Öğrencim Gülşen, beni sakin bir odaya götürdü, seccadeyi serdi ve bana bir başörtüsü uzattı "Kızım bunu ne yapacağım?" diye sordum. "Hocam, namaz

kılanlar bunu başına takıyorlar ya!" dedi. Şaşırmıştım, "Gülşen, baban namaz kılıyor mu?" diye sordum. "Hayır hocam, sadece annem kılıyor, babam namaz kılmaz" deyince, çocuğun böyle davranmasını normal karşıladım. Zira çocuk, namaz kılan bir erkek hiç görmemişti.

Gene aynı okulda on iki veya on üç yaşında kıvırcık saçlı, Esra isminde bir öğrenci hafta sonları çocuk tiyatrolarında küçük rollerde oynuyor, dersini biraz aksatıyordu. Annesi konuyu benimle görüşmek üzere okula geldi. "Bu çocuğun aşırı tiyatro merakından bıktım, söz geçiremiyorum hocam. Sizi seviyor, eğer siz bu boş şeyleri bırakmasını söylerseniz, inanıyorum ki tiyatro çalışmalarını bırakacak ve derslerine daha çok zaman ayıracaktır" dedi. Ben çocuğun annesine; "Kızının yeteneği tiyatroya çok yatkın, ayrıca dersleri de fena değil, çalışkan ve terbiyeli bir öğrenci. Ben, kendisinden çok memnunum. Lütfen çocuğu çok sıkmayın" diyerek; hem tiyatro çalışmalarını, hem de dersleri beraberce götürebileceğini anlatmaya çalıştım. Esra tiyatro çalışmalarına devam etti. Beni de, bir iki oyununu izlemem için davet etti. Gittim, oyunları izledim, gerçeklen çok kabiliyetli bir öğrenciydi. Çalışmalarına devam etmesini söyledim.

Şimdi Esra, TRT'de programlar yapıyor ve bazı dizilerde oynuyor. İzlerken, çevremdekilere iftiharla; "İşte benim öğrencim" diyorum. Başarılı, iyi meslek sahibi öğrencilerimi gördükçe, ben de bundan büyük mutluluk duyuyorum.

Öğretmenlikte en güzel şey, öğrencilerinizle yıllar sonra başka bir ortamda karşılaştığınız zaman sizi unutmamaları, size sevgi ve saygı göstermeleri ve sizi hatırlamalarıdır.

Geçen yıl, büyük oğlum bademciklerinden rahatsızlandı. Sevk alıp Validebağ Öğretmenler Hastanesi'ne götürdüm. KBB (kulak burun boğaz) servisi için numara

aldım ve sabırla sıramın gelmesini beklemeye başladım. Nihayet sıra bize geldi. Çocukla birlikte muayene odasına girdik. Doktor, içeri girdiğimizde bir şeyler yazmakla meşguldü. Dikkatlice baktığımda, eski öğrencilerimden Hayrettin olduğunu gördüm. İçimden; "Bakalım öğrencim beni hatırlayacak mı, tepkisi ne olacak acaba?" diye düşündüm. Doktor, işini bitirdi ve bize, "Hasta kim?" diye sordu. Ben çocuğun bademciklerinden rahatsız olduğunu anlatıyordum ki, oturduğu masadan hemen kalktı ve geldi; "Hocam, siz misiniz!" diyerek öpmek için elime sarıldı. Hemşirelerin şaşkın bakışlarına karşılık, onlara, "Benim liseden hocamdır" dedi. Bana dönerek; "Hocam, bunca zaman neden beklediniz? Keşke daha önce girsedydiniz. Sizi, bilmeden beklettim, kusura bakmayın" dedi. Benim için de bu durum tam bir sürpriz olmuştu. Doğrusu, burada görev yaptığını bilmediğimi, fakat bunu öğrenmekten dolayı da memnuniyet duyduğumu ifade ettim.

Daha nice anılar ve nice olaylar meslekte başıma geldi. Gerçekten, öğretmenlik peygamber mesleğidir. Fedakarlık ister, sabır ister, affedici olmayı, sevecen olmayı gerektirir. Öğretmenlik, kutsal olduğu ölçüde, sorumluluğu büyük bir meslektir. Ülkenin geleceği, öğretmenlerin elindedir. Çünkü onun eğitip yetiştireceği çocuklar ve gençler memleketi çağdaş ülkeler seviyesine ulaştıracaktır.

Anne ve babalarından emanet olarak aldığımız çocuklara lazım olan bilgileri verebildiysem, yollarına ışık tutabildiysem, zihinlerini aydınlatacak millî ve manevî duygular verebildiysem ne mutlu bana! İşte o zaman, görevi yerine getirmenin mutluluğuna ulaşmış olurum.

1870

...

...

...

...

...

...

...

Hasan Basri YAZICI

Üsküdar İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü \ Şube Müdürü

BİLGİ TOPLUMUNDA ÖĞRETMEN

Yeni bir yüzyıla girerken dünyada yaşanan hızlı değişim ilmin ve teknolojinin boyutlarını değiştiriyor. Sosyal ve kültürel dünyamız da etkilenirken, eğitimin amaçlarında ve öğretmenin rollerinde yeni yaklaşımlar gündeme geliyor.

Dünya çok hızla gelişen bir teknoloji dönemine girerken öğretmen; bilgisi, kültürü ve cemiyetteki yeriyle önem kazanıyor. Ülkemizin kalkınmasının temel taşı; sosyal, kültürel ve ekonomik kalkınmanın itici gücü olan öğretmenlik mesleğinin cazip hale getirilmesi durumunda; üstün yetenekli çocuklarımız için çekici olabilir. (Bilgiseven, s. 99). Üstün yetenekli, kaliteli bir öğretmen; öğrencilerinin başarılı oldukları noktaları tespit eder. Öğrencisine; "Ben senin sen olman için, yeteneklerini ortaya çıkarmak için çalışıyorum" diyebilir. Bu kabiliyeti gösteremeyen öğretmen de öğrencisinin başarısızlıklarını sıralayıp, iyi yönlerini törpüleyerek yeteneklerinin ortaya çıkmasını engeller. Bilgi toplumunun öğretmeni, ilmî ve teknolojik yenilikleri takip ederek, ancak öğrencisinin potansiyel

yeteneklerini ortaya çıkarabilir (Öğrt, Yet. Top. Raporu, s. 20). İnsan tabiatının derinliklerinde var olan yetenekler gizli hazinelerdir, keşfedilmeyi beklerler. "Onlar bitkinin tohumu gibidir. Görünüşte orada bir şey gözükmez, ama uygun çevre şartlarında dalları, yaprakları, meyveleri ve diğer özellikleriyle kendilerini belli ederler (Bayraktar, s. 231). Ürettiklerimiz akıl, bilgi ve yeteneğimizin ürünüdür. Kainatın odağında yaratılmış olan insan ve onun emeği kutsaldır. Mal ve hizmette kalitenin yakalanmasında öğretmenin rolü çok büyüktür. Bilgi toplumunun insanını yetiştirecek öğretmen iyi bir gözlem, araştırma ve yenilenme kabiliyeti ile gençleri yolda tutacak, onlara öğrenmeyi ve bilgiyi kullanmayı öğretecek, onlara hedef gösterecek ve onları başarıya yönlendirecektir. Bilgi toplumunun öğretmeni, örnek şahsiyeti ve ilmi seviyesiyle kendisini kabul ettirerek, öğrencilerinin sevgisini kazanacaktır. Öğretmenini seven ve benimseyen öğrencilerin başarısı artıyor. Öğrenci hata yapmamaya özen gösterecek, ödevlerini yaparak başarılı olacaktır (Bayraktar, s. 231).

Bilgi toplumunun öğretmeni öğrencileriyle münasebetlerinde olduğu gibi, velilerle de aynı münasebeti kurar. Öğrenciyle veli bir müfettiş durumundadır (Yıldız, s,35). Öğretmen velilere öğrenci hakkında bilgi verirken müspet, yapıcı, yol gösterici ve ümit verici olmalıdır. Öğrenci-veli ile kurulacak iyi iletişim, öğretmenin itibarının yükselmesini ve cemiyet tarafından benimsenmesini sağlar. 21. Yüzyılın öğretmenin alçak gönüllü, sabırlı, iyi huylu, zeki, nazik ve anlayışlı olması kalitesinin bir işareti sayılmaktadır. Öğretmen olumsuz tavır ve kızgınlık anında öfkesini yenerek, bağışlama yolunu tutmalıdır (Adler, s.267). Bu tavır öğretmenin potansiyelini ve etkisini artıracaktır.

Üsküdar'da Edebiyat Öğretmeni olarak görev yaptığım okulda yaşadığım bir hatıramı, sizinle paylaşmak istiyorum.

6 Edebiyat B sınıfında Esin Tatar isimli sevimli bir öğrencim vardı. Öğrencim kopya çekmişti. Yazılı yapmadan önce; “Gençler! Yazılıya başlamadan önce kopya gibi bir şey hazırlayan varsa, hemen yırtıp çöpe atsın” demiştim. Yazılı devam ederken, kürsüde hem kitap okuyor, hem de göz ucuyla öğrencileri kontrol ediyordum. Zamanın akışı içinde Esin Tartar isimli bu öğrencimin avucunun içine bakarak, bir şeyler yazdığını gördüm. Beni de kontrol ederek kopya çekiyordu. Hemen, hızla ayağa fırladım. O da çok korkmuştu. “Anam!” demişti. Yanına doğru gittiğimde, ayağa kalkarak, mahcup bir tavırla kağıdı ile birlikte elindeki kopya kağıdını bana uzattı. “Esin bunları yırtıp çöpe atın demiştim.” Kopya kağıdını yırtıp çöpe attıktan sonra kendisine; “Lütfen, yazmaya devam edin!” diyerek kağıdını almamıştım.

Yazılıları okurken dikkat kesilmişti. “Esin Tatar altı” dediğimde, sanki ona dünyaların bağışlandığını ve sevinçten uçtuğunu hissetmiştim. Aradan 10 yıl geçmişti. Üsküdar Meydanı, Ahmediye istikametine doğru yürürken, siyah bir mercedes otomobil önümde durdu ve içinden fötr şapkalı, güzel giyimli, şişmanca bir bayan çıkarak, bana doğru koştu ve boynuma sarıldı. Yanaklarımdan öperek; “Hocam, sizi hiç unutmuyorum. İnsanlığınızı, bize karşı tutumunuzu, iyilik severliğinizi ve sevgi dolu oluşunuzu hiç ama hiç unutamıyorum. Sizi ne kadar seviyorum” deyişi karşısında çok sevinmiş ve mutlu olmuştum. Demek ki benim davranışım doğru idi. Dersler unutulabilir, ama öğrencilerimizin hayatında bıraktığımız olumlu izler kalıcı oluyor...

Bilgi toplumunun yeni öğretmeninin kalbi sevgi, kafası bilgi ile dolu olmalıdır. Böyle bir öğretmen, kendini aşma ihtiyacı duyar. Okuyarak, araştırarak ve sürekli yenilenerek ilimden mutluluk duyar hale gelir. Kendini aşma gayreti içindeki öğretmenin yetiştireceği öğrencilerde aynı duyguyla yetişecektir. Böyle bireylerden oluşan toplumların insanları mutlu olur. İnsanlarını mutlu ve verimli edebilen

eğitim sistemi de amacına ulaşmış olacaktır. Performansı yüksek, kaliteli öğretmenler, dünyanın değişen şartlarına göre yeni fikirler, yeni ğretim metotları ve yeni buluşlar geliştirir; öğrencilerini de bu anlayışla yetiştirerek, başarılı olmalarına zemin hazırlarlar.

Böyle ğretmenler, çocuklarımızın hayatında anılarıyla, örnek davranışlarıyla sürekli olurlar. Belki bir gün çocuklarımın, ğrencilerimin beni bulamayacağı bir köşede zil alacak benim için.

.....

Sonra bir gün zil alacak yine,

Hiç kimseler, kimsecikler duymayacak...

Ne sınıflar, ne iskeleler, ne istasyonlar, ne siz...

Ta içimden birisi kalacak orada...

Ben gideceğim...

Hak vaki olursa bir gün.... Kimseler, kimsecikler duymadan. Düşüncelerim, arzularım, zlemlerim yaşayacak sizinle...

Netice itibariyle, Bilgi Toplumunun ğretmeni; uygarlık yarışını kazanacak, dünya ile yarışacak, genç nüfus potansiyelimizi harekete geçirecektir. Ülkemizde yaşanacak hızlı kalkınma ile birlikte insanımızın hayalleri gerçeğe dönüşecektir.

KAYNAKÇA

BİLGİSEVEN, Amiran, Eğitim Sosyoloğisi Filik Kitabevi İstanbul, 1992.

Öğretmen Yetiştirme Raporu, İstanbul 2 Mayıs 1993.

BAYRAKTAR, Mehmet Faruk, İslam Eğitiminde ğretmen/ğrenci Münasebetleri, İstanbul, 1987

YILDIZ, Vehbi, İrfan Ordusu, Nil Yayınları, İzmir, 1993.

KAPLAN, Mehmet, Cumhuriyet Devri Türk şiiri, Dergah Yayınları, İstanbul, 1980.

Hayati AYKURT

Sokullu Mehmet Paşa İlköğretim Okulu \ Türkçe Öğretmeni

BAKAR KÖRLER ve BAKMADAN GÖRENLER

U mutsuzluğa düştüğüm günlerden biriydi. Sıkılmış ve üzülmüştüm. Sınıfın kapısına doğru isteksizce yürüdüm. Okumuş olduğum yazılıların sonuçlarını öğrencilere söylemek istemiyordum. Çünkü yazılılar pek de iç açıcı değildi. Sınıfa girdim “Tünaydın” demek için orta sıraya yaklaştım, O sıra iki tane farklı giyinmiş öğrenci gördüm. “Tünaydın” deyip oturmalarını söyledikten sonra, yeni gelen öğrencilere yöneldim. Enes ve Selim adlarındaki bu öğrenciler, Türkan Sabancı Görme Engeliler Okulundan kaynaştırma eğitimi için gelmişlerdi. Kafamda yüzlerce soru dolaşmaya başladı. Aklımdan bir çok düşünce geçti ama; bu öğrencilerin benim ve öğrencilerin okula ve hayata bakış açılarını bu kadar değiştireceğini düşünememiştim.

Büyük bir isteksizlik içerisinde, yazılı sonuçlarını sınıfa okudum. Ders bittiğinde donuk bir biçimde sınıftan çıktığımı hatırlıyorum.

O gece hep Enes ile Selim'i düşündüm. Üzüldüm. Kendimi onların yerine koydum. Kabullenemedim; hayata küstüm. Altı yaşındaki çocuğumu düşündüm; içim karardı. Bunaldım. Sonra hayallere daldım kendimce. Önce gözlerimi kapadım. Sonra yapabileceğim en basit bir iş bulmaya çalıştım. Yemek yemeye çalıştım. Olmadı. Her şeyi döküyordum. Sofra karışmıştı. Yemekten vazgeçtim- Canım sıkıldı. Dışarı çıkıp da hava alayım dedim. Mümkün mü dışarı çıkmak? Hem ne göreceğim ki? Gökyüzünün mavisini mi? Yoksa denizi mi? Bir parkta biraz oturup gazete okumak; geçen gemilere bakıp uzak hayaller kurmak. Bunlar ne kadar uzak düşüncelerdi. Bunları düşündükçe çıldırıyordum. Bütün bunlara ek olarak, insanların aşağılayıcı sözlerini işitmek... O an anladım ki görme engelliler sadece görmez değil; yürüyemez, gezemez; koşamaz, futbol oynayamaz, resim yapamaz... Daha nice olumsuzlukla düşündüm kendimce.

Bir süre sonra müthiş bir zekaya sahip olan bu öğrencilerin, büyük gayret içersinde olduklarını gördük. Onların bu çalışma şevkleri, yaşama bağlılıkları, kendileriyle barışık olmaları bütün sınıfta canlılık yarattı. Çünkü biz görüyorduk. Hayatta bir çok artılarımız vardı. Yürürken bir yere çarpacağım kaygımız yoktu. Bir yere gideceğimiz zaman kimseyi beklemiyorduk. Oysa onların özgürlükleri yoktu. Hayalleri s'nırlıydı. Bir keresinde onlara hedeflerini sormuştum. İçlerinden biri; "Öğretmenim, biz çöpçü dahi olamıyoruz." deyince gözlerim dolmuştu. Bir an onları hayata bağlayacak sözcükler aramaya başladım. Yaşamı böyle kabul etmeleri gerektiğini heyecanla anlatıyordum. Benim üzülmüş olduğumu fark etmiş olacaklar ki; "Öğretmenim, biz kör olduğumuz gerçeğini kabullendik; siz rahat olun." diyerek, beni yüreklendirme cesareti gösterdiler.

Oysa ben o zamana kadar “kör” kelimesini onların yanında kullanmaya cesaret edememiştim.

Enes ve Selim ile aramızda geçen konuşmaları onlar yokken öğrencilerle paylaştım. Öğrencilerimle aynı duyguları paylaştığımızı gördüm. Nelere sahip olduğumuzun farkına vardık. Vücudumuzun her hücresinin hakkını vermek için hep birlikte son hızla çalışmaya karar verdik. Birkaç gün içerisinde sınıfın havası değişti. Evet. Benim günlerdir veremediğim çalışma şevkini Selim ve Enes varlıklarıyla vermişlerdi. Boş derslerimde onlarla konuştum. Onlarla arkadaşlık ettim. Acıların dinledim; duygularını paylaştım. Sevinçlerine güldüm: dertlerine ortak oldum. “Ben yakışıklı mıyım?” diye soruşlarına, aşklarına tanık oldum Onlara büyük bir minnet duyuyordum. Çünkü benim öğrencilere veremediğimi çalışma şevkini Enes ve Selim varlıklarıyla vermişlerdi. Bu da bir sonraki yazılı sonuçlarını zevkle okumama yol açmıştı.

On üç on dört yanlarındaydı onlar. Dünyaları farklı, hayalleri farklıydı. Hayatın gerçeklerini bakmadan gördüklerini anladık. Biz özürlü adaylarına verdikleri dersleri de iyi anladık. Yaşam adına kaybettikleri bir şeyleri yoklu. Bunu da sonradan anladık: ama binlerce sağlıklı insanı hâlâ niçin tembellik ettiklerini biz anlayamadık. Siz anlayabildiniz mi?

İşte böyle. Kimi insanlar, bakmadıkları halde görüyorlar. Kimileri ise baktıkları halde göremiyorlar...

Haydar TEMEL

Özel Derya Öncü İlköğretim Okulu \ Müdür

HÜZÜNLÜ BİR HİKAYE

Yıl 1993'ün Haziran ayı. Artık bir yılın yoğunlukları, yorgunlukları sosyal faaliyet ve etkinliklerle tamamlanıp yaz tatiline hazırlandığımız günler. Gezi kolunun organize ettiği Nevşehir-Konya-Mersin güzergâhlarından oluşan ildışı gezisine üç otobüs, yani 120 kişilik bir katılım gerçekleşti. Bu gezinin idari sorumluluğu Müdür Yardımcısı Osman Bey ve benim üzerimde idi.

Gezi planlandığı gibi neşeli ve verimli bir şekilde başladı. Önce Nevşehir-Ihlara Vadisi'ne, ardından Konya-Mevlana Türbesi'ne uğradıktan sonra; Mersine doğru yola çıktık. İlk sıkıntıyı Toroslar'dan inerken yaşadık. Otobüsün frenleri ısınmıştı. Ciddi bir tehlikeydi ama kazasız atlattık. Yaklaşık yarım saat bekledik. Sonra yolumuza devam edip, gece 12'de Silifke'de otele vardık.

Otel Kız Kalesi'nin karşısındaydı. Geniş bir kumsal, Akdeniz, Kız Kalesi, otelin önündeki havuz ve çevrede sabaha kadar açık olan barlar dikkatimizi çeken özellik-

lerdi. Gece ancak 01.00'de öğrencilerimizi odalarına yerleştirdik. Bu çok da kolay olmamıştı. Hava çok güzeldi ve Osman Bey'le adeta sahilden öğrencileri tek tek toplamıştık. Ama öğrencilerin dinlenmesi de gerekiyordu. Çünkü önümüzde yorucu bir gün bizi bekliyordu.

Öğrencileri yerleştirdikten sonra, onların gece dışarı çıkabileceklerini düşünerek, herhangi bir tatsızlığa meydan vermemek için herkes yattıktan sonra Osman Bey'le otel lobisinde nöbet tutmaya başladık. Tabii düşündüğümüz gibi gece bir kaç öğrencimizin izinsiz dışarı çıkış teşebbüslerini böylece engellemiş olduk. Saat 04.00'de nöbeti diğer öğretmen arkadaşlara devredip biz de odalarımıza çıktık.

Oda arkadaşım Sıtkı Bey, beni kahvaltı için uyandırdı. Çok güzel bir hava vardı. Öğrencilerin bir kısmı kahvaltı yapıyor, bir kısmı yüzüyor, bir kısmı da yürüyüş yapıyorlardı. Saat 09.00 civarlarıydı, herşey çok güzeldi ve yolunda gidiyordu. Birden çığlık sesleri duyuldu, bütün güzellikler bir anda dehşete dönüşmüştü.

En az yirmi kişinin yüzdüğü, küçük bir çarpınmada üç saniye içinde elli kişinin yardıma yetişeceği bir ortamda, bir öğrencimizin boğulduğu bağırtıları kulaklarımızda çınlıyordu. Hemen koşup değerli öğrencimiz Ahmet Münir HAZAR'ın ağzından köpükler akan bedenini kucağıma aldım. Orada bulunan bir doktor müdahalede bulunuyor, fakat müdahaleler sonuçsuz kalıyordu. En yakın hastaneye gittik ama orada da hiçbir müdahale sonuç vermiyordu. Olan olmuştu. Kara haber tez duyuluyor, önce haber İstanbul'a, daha sonra Amerika'ya kadar ulaşmıştı. (Öğrencimizin babası Hasan Hüseyin HAZAR Amerika'da çalışmaktaydı.)

Kendimize dönüp, “nerede hata yaptık” sorusuna doğrusu olumsuz bir cevap bulamadık. Ölümün görünen bir mazereti yoktu. Herşey Takdir-i İlahi olarak görünüyordu. Ayrıntıları o kadar sıkı tutmuştuk ki, kontrollerde, takipte bir eksiklik yoktu. Sabaha kadar lobide nöbet tuttuğumuza şükrettik. Çünkü olay herkesin olduğu bir anda olmuştu, şahit çoktu. Aynı olay biz tedbir almasak ve gece gerçekleşseydi, sanırım hiçbir zaman bunun hesabını veremezdik.

Neyse, hazırlıklar yapıldı. Cenaze ambulansa kondu, yola koyulduk. Olayın birinci şokunu atlattık, artık olanlar olmuştu ama ikinci halkası ne olacaktı. Bize 16 yaşında bir çocuk teslim eden veliye, cenazeyi nasıl teslim edecektik. Veli nasıl bir tepki gösterecekti. Yaklaşık onaltı saatlik yolculuğun kafalarda oluşturduğu bir diğer soru buydu. Buluşma yeri Türkiye Hastanesi’ydi. Zaman geldi. Suratlar asık, sinirler gergin. Herkes müteredditti. İşte o an, hayatım boyunca unutamayacağım, her hatırladığımda saygıyla anacağım, bizim beklentilerimizin dışında, çok farklı bir tepki gösteren değerli insan Hasan Hüseyin HAZAR’la karşılaşıyoruz. Gözlerinden akan yaşlarla, hıçkırıklarla boynumuza sarılıyor ve; “Ne olur hakkınızı helal edin, oğlumun cenazesini Mersin’den getirdiniz. Hakkınız geçti.” diyordu. Bizim ondan helallik almamız gereken acılı babadan, bağıriş-sitem beklerken böylesine ulvî bir davranışla karşılaşmak bizleri daha da mahcup etti.

Kısacası, bu olay; öğretmenlik anılarımda her zaman acıyla güzelliklerin aynı anda yaşandığı, bir insanın en acılı gününde bile insan olduğunu unutmayıp nazık olabildiğinin bir örneği olacak. Yaşadığım sürece hayırla ve saygıyla hatırlıyorum.

Öğrencimize Allah rahmet eylesin.

BAŞLAMADAN BİTEN GÜN

“Günün başlamadan bitmesi” deyiminin ne olduğunu, hayatınızda defalarca yaşamanıza rağmen hiç düşündünüz mü?

Ben bu kavramın ne olduğunu, 33 yaşındayken bir öğrencimden öğrendim. Nasıl mı?

Lisede Müdür Yardımcısı olarak çalıştığım 1992 yılında, bir gün Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenimiz, mütebessim bir halde, elinde bir kağıtla odama girdi. Kağıdı masanın üzerine koydu. Kağıda uzaktan baktığımda, bir kompozisyon çalışması, öğretmenimizin bakışından da konunun benimle ilgili olduğunu anladım. Merakla kağıdı alıp okumaya başladım.

Konu kısaca; o yıl idari bir karar olarak, öğrencilerin birinci derse geç gelmelerini değerlendirip uygulamaya koyduğumuz bir işleyişle ilgiliydi. Bu işleyiş; ilk on dakikadan sonra okula gelen öğrencileri hem yaptırım olsun, hem dersin düzeni bozulmasın diye ders sonuna kadar kantinde bekletip, ikinci dersten itibaren derse girmesine izin vermektir. Böylece, derse geç girme alışkanlığını azaltmak istiyorduk.

Erkan isimli öğrencimiz, Mecidiyeköy’de oturur. İstanbul’un o soğuk ve yağışlı günlerinden birinde, yataktan kalkmakta zorlanır. O andan itibaren de okula gidip gitmemekle – evde kalıp kalmamak arasında yoğun bir çelişki yaşamaya başlar. Bir yandan gitse geç kalacaktır, diğer yandan hava soğuk ve sıkıcıdır. Bu sıkıcı ve soğuk havada evde kalsa akşamı zor edecektir. Bütün bu karışık duygulardan bir türlü kurtulamaz ama adeta adımlarını sürüyerek önce otobüs durağına, sonra da okula gelir. Bu

yolculukta; “Geç kaldım. Şimdi beni Müdür Yardımcısı çağırarak ve kantine gönderecek” düşüncesi onu yeterince rahatsız etmektedir ama yine de okula gelir. Herşey düşündüğü gibi gerçekleşir. Girişte nöbetçi arkadaşlar Erkan’ı bana gönderirler. Ben kendisi ile kısa bir görüşme yaptıktan sonra, kantine gitmesini isterim.

Öğrencimiz, “İşte o zaman benim için gün başlamadan bitmişti.” diyerek yazısını noktılıyor.

Yazıyı okuduktan sonra, bizim kendi açımızdan olumlu gördüğümüz bir çok uygulamanın, çocuklar için ne manaya geldiğini düşündüm. Ardından, “benim başlamadan biten günlerim” gözümün önüne geldi. O zamana kadar bu gözle hiç bakmamıştım. O günden sonra başlamadan biten günlerimde bu değerli öğrencimi hep hayırla yâd ederim ve kendi kendime; “Sevgili Erkan, yalnız değilsin. Bir bilsen başlamadan günü biten dünyada bir çok kişinin var olduğunu ve yine bir bilsen bundan o kişi dışında başka hiç kimsenin haberlerinin olmadığını.” derim.

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions.

2. It is essential to ensure that all entries are supported by proper documentation and receipts.

3. Regular audits should be conducted to verify the accuracy of the records and identify any discrepancies.

4. The second part of the document outlines the procedures for handling cash and credit transactions.

5. Cash transactions should be recorded immediately and accurately, with a clear indication of the source and purpose.

6. Credit transactions should be recorded in a separate ledger, showing the date, amount, and terms of the sale.

7. It is important to maintain a clear and organized system for recording all financial data.

8. The third part of the document provides a detailed explanation of the accounting cycle.

9. The cycle consists of eight steps, from identifying the accounting entity to preparing financial statements.

10. Each step is crucial for ensuring the accuracy and reliability of the financial information.

11. The final part of the document discusses the importance of ethical behavior in accounting.

12. Accountants must adhere to a strict code of ethics to maintain the trust and confidence of the public.

Hülya ERGÜNEY

Validebağ Anadolu Sağlık Meslek Lisesi \ Meslek Dersleri Öğretmeni

NEYİ ÖĞRETIYORUM

Anadolu'dan iki sene önce gelmişti. Bir kanama nedeniyle hastaneye yatırdılar. Çok utanıyordu, her yeri kirlenmişti. Hasta bakıcıyı çağırmişti; gelmediği gibi, sudan bahanelerle onu azarlamıştı. İlk kez hastane gören kadın, sesini çıkaramamıştı. Zaten hali de yoktu. Ertesi gün Servis Başhemşiresi ve Başhekim tüm hastaneyi denetliyordu. Kendinden geçmek üzere olan kadın, on son şu sözleri duydu: "Bu personeli bu hastaneden istemiyorum, derhal gidecek!"

Ağlayan personele acıyan Başhekim, Başhemşire'ye "Bir kez daha düşünelim" dediyse de, Başhemşire; "Hayır, kesinlikle", diye tavrını koydu.

Bu olayı yaşamı boyunca unutmayan kadın kararını verdi. Kızını hemşire yapacaktı. Eşi ise, kızının kendi mesleği olan öğretmenliği seçmesini istiyordu. Köylü kadın için Başhemşire'nin yaptığı öyle güçlü bir semboldü ki; Başhekim bile onun kararını değiştirememişti. İşte kızının

da böyle güçlü, insanları savunan, mesleğinde etkin bir hemşire olmasını istemişti.

Ben, Ege Üniversitesi Hemşirelik Yüksek Okulundan mezun oldum. Çok sevdiğim hemşirelik mesleğini 14 sene yaptım. Şu anda beş yıldır Validebağ Meslek Lisesinde öğretmenlik yapıyorum.

Öğrencilerime neyi mi öğretiyorum? Beni yönlendiren, yüreği sevgi dolu olan o kadının yani annemin bana öğrettiği insan sevgisini, hem de katıksız olanını!!!

Çünkü; onlar da kendi annelerinin ve babalarının umutları, hayalleri. Onların da başarıp doktor, hemşire, avukat, mühendis, öğretmen v.s. olmaları lazım. Hem kendileri, hem de ülkeleri ve toplumları için...

İbrahim ÖZTÜRKÇÜ

Gazi Mustafa Altıntaş İlköğretim Okulu \ Türkçe Öğretmeni

SABRİN ŞAFAĞINDA SEVGİYE KANAT AÇMAK

O kul çağındaki körpe fidanların, sevgi denen cevheri yansıtan en güzel ayna olduklarını fark ettiğim gün; göreve başladığım ilk okulumdan, ayrıldığım gündü. Henüz iki haftalık bir öğretmendim; ama bu sevgi yumağının içinde kendimi, sanki yıllar öncesine dayanan bir sevgi atmosferinin içinde bulmuştum. Demet demet, renk renk güllerin bulunduğu bir eğitim bahçesinden; başka çiçek ve renk tonlarının bulunduğu diğer bir bahçeye gönderilmiştim. Yeni tanıştığım "yüreklere temiz, alınları ak" öğrencilerime ait özlemimi, orada bırakarak yenilerine gidiyordum. Ve yüceliğinden hep dem vurulan kutsal mesleğin, neferlerinden biriydim artık. Kişiliklerini körpe çağlarında inşa eden nesillerin karakter binalarına, tuğlaları koyanlardan biri de ben olacaktım... Yüreğimde, bu kutsal görevle tanışmanın gururu; zihnimde yeni tanışacağım dünyaya ait belirsiz istifhamlarla atandığım yeni okuluma gidiyordum..! Aklım , bir mekik atölyesini andıran düşünce gel-gitleriyle meşgulken yeni okuluma var-

dım, Ve zamanla yeni bir hayatı, temiz ve masum gülcüklerle karşılaşmanın mutluluğunu, her meslektaşım gibi ben de doyasıya tattım. Şimdi bir öğretmendirim, fakat "bir öğretmenin terbiye tezgahından geçmiş" bir öğretmen...

Öğrencilik yıllarımızda öğretmenlerimizin sevdiğimiz ve sevmediğimiz taraflarını uzun uzun konuşurduk. Öğretmenimizin bir sabah "günaydın"ımıza mukabele ettiği günlerin güzelliğiyle ve bu mukabelenin bir daha olabileceği günün özlemiyle büyümüştük. Şimdi bayrak bize verilmişti ve yaşamadığımız heyecanı yaşatmanın vaktiydi. Malzeme insandı. "Cismi küçük, cümrü büyük" insan...

Derslerime, yapmak istediğim bir çok hedefle girip çıktım ilk zamanlar. Fakat, kimi zaman da belli sınırların kaydı altında olmanın zorluğunu yaşadım: "Öğrencinin öğrenme isteği, ailede yetiştirilme tarzı, eğitimin bir ekip işi oluşu" bunlardan bazılarıydı... İnsanoğlu doğası gereği, kayıtlar altına girmemeyi; hür ve müstakil olmayı seven bir varlıktı! Kalıplaşmış sistemler içersinde, ilk meslek heyecanının zamanla kaybolduğunu, benden tecrübeli öğretmenlerimizde görüyordum. Acaba derse girmeyi, zorunlu ve maaş karşılığı bir görev olarak görmemenin imkanı yok muydu? Öğretmenlik, daha anlamlı ve kutsal bir vazife şuuruyla, bir ömür boyu süremez miydi...? Belki, kalıplaşmış sistemlerin dışında sıra dışı ve özgün yöntemler gerekliydi. Elbette, sıradışı yöntemler kullanmak, sıradanlaşmak değildi. Müfredat ve ona muhatap olacak varlık belydi. Bunları yoğurup istenilen şekli vermek de, öğretmenin elindeydi. Buna rağmen, kimi zaman bu düşünceler, çıkmaz sokaklardan farksızdı benim için...

Okul yıllarında; fikrini cesurca söyleyememek, sorgulama hakkını kullanamamak her öğrencinin yüreğinde bir

ukde olarak kalmıştır. Maalesef, üniversiteler bile bu derdin devası olacak kurumlar olmaktan şimdilik uzak! Evde baba konuşmayan evlat; okulda öğretmen, sessiz öğrenci ve üniversitede öğretim elemanı, söylediklerini sorgulamadan kabul edecek genç bireyler istiyordu. Arı kovanından çıkan balın; adeta kulakları sağır edecek bir gürültünün neticesi olduğunu, nedense hep görmezlikten geldik yıllarca! Analiz, sentez, sorgulama ve satır aralarını görme yeteneğini; gençler şimdi değilse, hayatlarının hangi safhalarında öğreneceklerdi!.. Amerika'da yapılan bir araştırmaya göre, bir çocuk 148 bin "hayır" sözüne karşılık, sadece üç bin kez "evet" sözcüğünü duyabiliyormuş. Öğretmenin susturmak ve her şeyi kayıtsız-şartsız kabul ettirmek olmadığını ne zaman anlayacaktık?...

Eğitmen, vereceği bilgiyi kılıf ne olursa olsun sunmasını bilendir. Bunu yaparken de, öğrenciyi "olduğu gibi kabul etme" prensibini unutmayandır. Ortaokul yıllarımda, Matematikle yıldızım pek barışık değildi. Öğretmenim de, sağ olsun, ilerlemiş yaşına rağmen geleneğin terbiyesinden geçmiş tecrübeli bir insandı. Öğrencinin dersi benimseyip sevmesinde, hiç şüphesiz öğretmenin rolü büyüktür Öğretmenimizin ders üslubu , biz yeni nesil için pek cazip gelmiyordu Fakat, dersini öylesine tatlı ve şefkatli bir kılıfa sarıp veriyordu ki; Matematiği tam olarak öğrenemedim ama, Matematiği her fırsatta öğrencilerine sevdirmeye çalışan bir öğretmen oldum..! Yıllar sonra kendisiyle, mezunu olduğum okulun ziyaretinde karşılaştığımda, yüzündeki sevinç parıltıları, öğretmen olduğuma beni şükrettirecek kadar anlamlıydı...! Mesele , eğitimimize zamanın ve yetişen neslin karakter yapısına uygun kılıfı uydurmaktır. Yeter ki, o kılıfa bürünen öğrencinin ruh ve karakteri bir hamur gibi şekli istediğimiz şekli alsın. Hayatımızın kaynağı olan suyu, insanlara hangi

tastan içirdiğimiz değil; niçin ve ne maksatla içirdiğimiz önemlidir.!

Öğrencilerime, bağımsızlığımızın sembolü olan "İstiklal Marşı"nı hakkıyla öğretememenin hicranını hep duyarım. Öğrencilerim ise, mazeret olarak marşımızda geçen kelimelerin zor anlaşıldığını ifade ederler, İngilizler , yüzyıllar önce yazılan Shakespeare'in sonelerini ; Almanlar , Goethe'nin dramını okuyup anlarken, niçin gençliğimiz yarım asır önce yazılan milli marşımızı anlamazdı...? Bu düşünceler, zihnimi sürekli meşgul eden istifhamlara dönüşüyordu. Gelişen teknoloji, fitraten aceleci olan günümüz insanlarını daha da aceleci yapmıştı. Gençlik, vaktisiz isteklerinin gerçekleşme arzusuna zaman ve mekan tanımayacak kadar hevesperestti. Böyle bir nesil, sabrın terbiyesinden geçilerek elde edilmesi gereken ilmi, öğrenmeye tahammül gösteremiyordu. Düşünce dünyalarını , futbolun sınır tanımaz fanatıklığı , popüler kültürün içi boş magazin haberleri doldurmuştu. Genç dimağlar; hayal dünyalarına set çekmeye çalışan her engeli yıkmayı mubah görüyorlardı. Onların, asrileşmiş ufuklarına çıkamayan ebeveynler ve eğitimciler ciddi sıkıntı içerisindeydiler.

O gün, bu ve buna paralel düşüncelerle öğretmeyi tasarladığım İstiklal Marşı'nın kelime ve mefhumlarına zihnimde bir kılıf arıyordum. Öğrenciler, futbol ve magazin muhabbetlerine bayılıyorlardı. Bu eğilimlerini bir kılıf olarak kullanabilirdim. Derste onlarla bir maç yapacağımızı söyledim. Sevinçten ağızları kulaklarına varıyordu! Oyunumuz basitti: Her sorduğum kelimenin anlamına karşılık; sınıfta herhangi bir öğrencinin doğru cevabı, onların hanesine bir gol olarak yazılacaktı. Aksi durumda, benim haneme bir puan verilecekti. Karşılıklı yirmi ke-

lime için verdiğimiz mücadele; futbol maçlarındaki rekabeti aratmayacak kadar çetin geçti. Onlar, kelimedenden de olsa öğretmenleriyle yaptıkları bu maçı kazanmanın mutluluğunu çılgınca yaşarken; ben bir kılıfa bürüdüğüm milli marşımızın kelime ve mefhumlarını öğretmenin gururunu yaşıyordum...!

Yine öğrencilerime bir yıl boyunca çok istediğim halde, bir türlü okuma alışkanlığını kazandıramamıştım. Okuma alışkanlığını kazandıramamış bir eğitim de , eksik bir eğitimdi bana göre. Bu asil alışkanlığı kazandırmak için, öğrencilerimin ruh dünyasına uygun yine bir kılıf bulmalıydım. Çok geçmeden umduğumu bulmayı başardım Öğrenciler, oyunla karışık öğrenmeyi daha eğlenceli buluyorlardı. Hemen duyurular yaparak bir kulüp kuracağımı söyledim. Adı "kitap okuma kulübü" olan bu etkinliğin içine, öğrenciyi cezbedecek birkaç eğlenceli aktivite yerleştirdim. Okuduklarını paylaşma, kitap okuma kulübü onur üyeleri oluşturma, bir ay sonunda en çok okuyan öğrenciyi ödüllendirme, bunlardan bazılarıydı... İlk bir ay sonunda, günde on sayfanın altına düşmemek şartıyla .bazı günler 300-400 sayfa okuyan öğrenciler çıktı. Bazıları ise kitap okumayı, müptelası oldukları diziyeye tercih edecek kadar "kitap kurdu" oldular. Daha sonra, haftalık kitap seminerleri düzenleyecek kadar hummalı bir faaliyetin içinde kendimizi bulduk! Hâlâ sayısı altmışa yakın kitap severin düzenli olarak katılımıyla, bu kulüp faaliyetlerine devam ediyor... Eğitimde en başta sormamız gereken soruyu hep sona saklıyoruz. "Neyi öğretmeliyim" endişesiyle niçin ve nasıl öğretmeliyim?" sorusunu hep gölgeliyoruz. Materyalleri, niçinlerin ve nasılların emrine en sonunda veriyoruz maalesef!

Öğrenciler her öğretmenin ruh dünyasını yansıtan farklı farklı aynalardır. Nasıl bir kişiliğe sahip olduğunuzu, öğrencilerinize bakarak rahatlıkla görebilirsiniz. Ve fethedilmeyi bekleyen ayrı ayrı kaleleri andırır öğrenciler. Bu fetih, bir heykeltıraşın mermeri yontma sabrını gerektirecek kadar zordur. Ruh dünyası fethedilen bir öğrenciyi, rahatlıkla geleceğe emanet edebilirsiniz...Bilindiği gibi, üniversite kademelerinde derse devam imza tutanaklarıyla belirlenir. Bir gün, danışmanlığımı yürüten hocamla birlikte, çalışmalarımızı kontrol ediyorduk. Hocamın, ruh dünyasına yansıyan öğrenci portresini gösteren bir skandalla dersimiz bölündü: İki öğrenci arkadaşlarının yerine imza atmışlardı. Edebin, ebedi terbiyesinden geçen hocamın bu haber karşısındaki halet-i ruhiyesini asla unutamam! Derin bir murakabe hissiyle, "demek ki, onlara lisan-ı halimle doğruluğu öğretememişim." düşüncesi, ellerinin titreyişinden ve yüz hatlarından belli oluyordu. Bana da, bu manzara karşısında ondan hakkıyla istifade edememenin hicranını duymak kalıyordu. Öğretmenlik dersini, ilk defa gerçek bir öğretmenden böylece almıştım. Öğretmenlik, mesuliyet duygusunu omuzlarında hissedebilme cesaretini göstermeyi de gerektirir. "Öğretmenlik, 24 saatlik bir meslektir. Maddi karşılığı için yapılmayacak tek meslek, öğretmenliktir." sözü de, ajandamda, hocamdan aldığım altın değerinde bir öğüt olarak durmaktadır. Ve her öğretmen lisan-ı hâl ve kâliyle, öğrencilerin rüyalarını süsleyecek kadar kutsal ve zor bir görevin baş mimarıdır...

18. yüzyılın şuh ve coşkun şâiri Nedim'in, sevgilinin vefasızlığını ifade için -bir zalime teşbih ederek- "Tahammül mülkünü yıktın Hulagü Han mısın kâfir" şeklinde edibâne ve zarifâne- bir mısrası vardır. Bu mısrayı her hatırladığımda, günümüz insanının tahammül ve sabır

duygularından yoksun oluşunu düşünürüm. Tahammül mülkü yıkılmıştı artık ve tahammül duygusundan uzak oluşumuz, insan hayatını da ucuz bir meta haline getirmişti. "Sabrın sonu selamettir," sözü ise, artık lügatların arasında kaldı ne yazık ki! Tahammül ve sabır, eğitimin de vazgeçilmez prensiplerinin başında gelmektedir. Öğretmen, sabır duygusuyla ilmek ilmek dokumalı bilgiyi, genç dimağlara... Bazı öğrenciler, üst sınıf olma psikolojisini hep kullanmak isterler Sınıf kademelerini atlamak, onlara büyüdüklerini hatırlatan bir ölçü gibidir. 8. sınıflarda, bu psikolojiyi sürekli kullanmayı âdet edinen bir öğrencim vardı. Ders esnasında, öğrenciler üzerinde otorite kurmak için, sık sık çıkışlar yapıyordu. Öğrenciyi kazanmak için, tatlı üslubu ihtiyar etmem, onu daha da cesaretlendiriyordu. Bir gün, dayanamayıp "tahammül mülkünü" yıktım. Onu yıkmakla, aylardır sabırla ördüğüm sevgi binasını yıktığımı, sakinleştiğimde anladım Bir öğrenciyi sindirmek için sert çıkışım, tüm öğrencilerin yüzüne acı bir ifade olarak yansımıştı. Telafisi olabilecek yüzlerce alternatif içinden, ben kolay olanı seçmiştim. Bir anda kurduğum sevgi pınarını canlandırmak için, tam bir ay boyunca uğraşım...

Ve hangi sistem ya da kurum, sevgi denen iksir olmadan ayakta durabilir? Öyle bir iksir ki, kullandıkça artmakta ve damla olarak düştüğü yürekte, derya olarak çağlamakta! Sabır ve sevgi, öğretmenin kanatları gibidir Hangimiz sabrı ve sevgiyi, iki kutsal kanat gibi bürünen bir annenin terbiyesinden geçmeden büyüdük? Öyle ise. neden bu iksirleri yarınlığımızın teminatlarına çok görüyoruz! Şair, doğru söylüyordu: "Meyveler sabırla olgunlaşmış." Ve hiç şüphesiz, ancak sevgiyle yeşerir ve büyür. Öğretmen olduğuma en çok sevindiğim zamanlar; bir öğrencimin gözlerinden ummanlara bedel, sevgi dolu

bir iki damla olarak aktığım zamanlar olmuştur! “İyi bir eğitimcinin gönlünde sadece sevgi vardır; orada kine, öfkeye, düşmanlığa ve kıskançlığa yer yoktur.” On yıl sonra karşılaşacaklarımızı, bugün görseydik; tepkimiz ne olurdu acaba? Yarınlarımızın elimizin altında şekillendiğini fark edenler, ancak sevgi ve sabrın zırhına bürünüyorlar. Ve sabrın şafağında sevgiye kanat açarak, geleceğin umut ve barış elçilerini yetiştiriyorlar. Ne mutlu “yarına bir deste gül bırakma” düşüncesini, eğitiminin bir parçası haline getirebilen sevgi ve sabır işçilerine..!